

První epištola Korintským nástin výkladu

PRVNÍ EPIŠTOLA KORINTSKÝM

nástin výkladu

Hamilton SMITH

Citace z Božího slova se opírají o kralický překlad Bible, v některých případech upravený překladem z předlohy nebo použitím znění z českého studijního překladu Bible, © Nakladatelství KMS 2009.

Název originálu:

„THE FIRST EPISTLE TO THE CORINTHIANS, An Expository Outline“

Vytištěno s laskavým svolením vydavatele
Edinburgh, EH5 3RD, 74 Granton Road.

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2014

Obsah

Předmluva	7
Kapitola I.....	8
Kapitola II	15
Kapitola III	20
Kapitola IV	25
Kapitola V.....	30
Kapitola VI	33
Kapitola VII.....	36
Kapitola VIII	39
Kapitola IX	42
Kapitola X – XI, 1.	45
Kapitola XI	49
Kapitola XII	57
Kapitola XIII.....	64
Kapitola XIV	68
Kapitola XV	74
Kapitola XVI.....	82

Předmluva

První epištola Korintským pohlíží na Boží shromáždění v jeho výsadách a odpovědnosti na zemi a předkládá Boží určený pořádek pro vykonávání této odpovědnosti v místním shromáždění.

Vážné nepořádky, které existovaly v tomto shromáždění, byly bezprostřední příčinou napsání Epištoly; je to tedy napravující Epištola. Ale je zřejmé, že apoštol Pavel, veden Duchem Božím, nejenom opravuje chyby v místním shromáždění v oněch časných dnech, ale dává nám také Boží inspirovaná naučení pro všechny časy, pokud se týká udržování svaté kázně v Božím domě a Božího pořádku, když se Boží lid, který tvoří tělo Krista, shromažďuje jako místní církev.

V průběhu Epištoly se dozvídáme, že v tomto shromáždění existovala mravní uvolněnost, nepořádek a blud v učení. Jedno zlo vede k druhému. Zkušenost často ukázala, že světáctví a mravní uvolněnost mají za následek nepořádek ve shromáždění, a ten otevírá dveře bludům v učení.

Hlavní části Epištoly jednájí s těmito druhy zla v následujícím pořádku:

Předně: V kapitolách 1 až 10 jedná apoštol s mravní uvolněností tím způsobem, že uvádí Kristův kříž a Ducha Svatého, aby vyloučil moudrost tohoto světa a uvolněnost těla, a dává nám směrnice pro udržení kázně mezi Božím lidem.

Za druhé: V kapitolách 11 až 14 se apoštol zabývá nepořádkem ve shromáždění a představuje volné působení Ducha Svatého ve shromáždění viděném jako tělo Krista.

Za třetí: V 15. kapitole se obrací k falešnému učení, které podkopává evangelium a napadá Osobu Krista tím, že popírá vzkříšení mrtvých.

Kapitola I

Verše 1 až 3: Když Pavel píše shromáždění v Korintu, činí tak jako apoštol a pečlivě zdůrazňuje, že svoji autoritu apoštola obdržel povoláním od Ježíše Krista skrze vůli Boží, a nikoli jako ustanovený od lidí nebo podle vůle člověka. Ačkoli píše jako apoštol, má volnost připojit k sobě nějakého bratra. Jestliže je tímto bratrem Sostenes, který v dřívějších dnech byl hlavním představeným synagogy v Korintu, pak bude adresátům dobře známý (Sk. 18,17). Pavel oslovuje shromáždění v Korintu jako takové, kteří jsou „posvěceni v Kristu Ježíši, povolání svatí“. Takto vidí svaté jako postavené stranou pro Krista, když procházejí tímto světem, a současně jsou vyvoláni z tohoto přítomného zlého světa, aby měli podíl s Kristem nahoře, neboť naše povolání je „nebeské“ a „nahore“ (Žid. 3,1; Fil. 3,14).

Když se apoštol obrací k církvi v Korintu, spojuje s ní „všechny, kteří v každém místě vyzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, jak jejich tak našeho“. Je jen jeden Pán, o kterém každé místní shromáždění může ve vztahu ke všem ostatním říci, že On je jak jejich, tak náš. To má velmi hluboký význam v Epištole, která pojednává o praktickém chování křesťana a o udržování kázně a pořádku ve shromáždění. Jasně ukazuje, že naučení se týká celého křesťanského vyznání pro všechny časy. Znovu a znovu v průběhu Epištoly najdeme oddíly, které vyvracejí pokus omezit naučení na místní shromáždění a na apoštolskou dobu. (Viz 1. Kor. 4,17; 7,17; 11,16; 14:36,37; 16,1.) Apoštol bude muset velmi jasně mluvit o nepořádcích v tomto shromáždění, ale za všemi jeho přímými odsuzujícími slovy je jeho touha, aby se těšili z požehnání milosti a pokoje od „Boha, Otce našeho, a Pána Ježíše Krista“.

Verše 4 až 9: Ačkoli bude toto shromáždění muset mnoho kárat kvůli jeho nízkému stavu, přesto vděčně uznává Boží milost a věrnost vůči nim. Tato milost je zbohatila každým duchovním požehnáním v Kristu a dala jim „každé slovo“ učení a „všechnu známost“ učení. V jejich středu bylo svědectví Kristu, potvrzené známostí pravdy, kterou měli, a skutečností, že nemají nedostatku v žádném daru a čekají na zjevení našeho Pána Ježíše Krista. Nadto milost, která jim tak bohatě požehnala, je utvrdí do konce, takže i když snad apoštol je musí kárat v jejich současném stavu, ve dni Pána budou bez úhony.

Dále, ať už jsou věřící jakkoli nevěrní, apoštol může děkovat, že „věrný jest Bůh“, skrze kterého jsou věřící „povoláni k obecenství Syna jeho Ježíše

Krista, Pána našeho“. Zde buď poznamenáno, že to není obecenství s Jeho Synem, ale obecenství Jeho Syna, obecenství, jehož pojítkem je Kristus jako Pán a které zahrnuje všechny, kteří vzývají Jeho jméno. To je právě křesťanské obecenství, jediné, které Písmo uznává. Křesťané mohou vytvářet jiná společenství, jejichž pojítkem je držení některé důležité pravdy nebo konání nějakého zvláštního díla, ale taková společenství jsou svým charakterem sektářská a nutně nedosahují obecenství, do kterého jsme povoláni. Pojítkem tohoto obecenství je Pán, večeře Páně jeho nejhlubším vyjádřením a Duch Svatý jeho řídící silou (1. Kor. 10,16.17; 2. Kor. 13,13). Jedna generace může pomínout a druhá povstat, ale jeden Pán zůstává (Ef. 4,5). A ať zkáza a zmatení v křesťanském vyznání jsou jakkoli veliké, Jeho myšlenky, jak se mají chovat ti, kteří jsou povoláni do obecenství, jehož On je pojítkem, a jaká má být kázeň a pořádek Božích shromáždění, zůstávají ve vší své síle takové, jak jsou ukázány v této Epištole.

Když apoštol děkuje Bohu za Jeho milost, je povšimnutí hodné, že není schopen vyjádřit jakékoli schválení jejich duchovního stavu. Zatím co s radostí uznává Boží věrnost, nemůže je oslovit jako „věrné bratry“, jak to činí, když píše svatým v Efezu a Kolossis (Ef. 1,1; Kol. 1,2). Žel, že o něco dále musí konstatovat, že přes „každou známost“ a skutečnost, že „nemají žádného nedostatku v žádném daru“, přesto jsou „tělesní“ a nemůže k nim mluvit „jako k duchovním“. Tělo se může chlubit známostí a užívat darů pro vlastní vyvýšení, ale učiníme dobře, když si vzpomeneme, že pouhá známost a vlastnictví všech darů nezabrání nepořádku ani nezajistí duchovnost, jestliže tělo není souzeno.

Verše 10 a 11: Když takto uznal, čím je Bůh ve shromáždění, apoštol začíná pojednávat o nepořádcích vládoucích v jejich středu, což bránilo jejich duchovnímu růstu a svědectví pro Krista.

Prvním velkým zlem, o kterém je pojednáno, je stav rozdělení, který existoval v jejich středu. „*Jsou mezi vámi různice (spory),*“ píše apoštol; a opět v 1. Kor 11,18: „*Slyším, že jsou roztržky mezi vámi.*“ Tento předmět, jemuž připojuje velkou důležitost, začíná odvoláním se na „*jméno Pána našeho Ježíše Krista*“. Právě shromáždění v Korintu, a také nám, připomněl, že „*jsme byli povoláni k obecenství Syna jeho Ježíše Krista, Pána našeho*“. Toto povolání, které s sebou nese mnoho výsad, zahrnuje odpovědnost být věrnými tomu obecenství ve svém chození a cestách. Abychom se mohli těšit ze svých výsad a odpovídat své odpovědnosti, jsme napomínáni, abychom byli

dokonale spolu spojeni ve stejném myšlení a téměř názoru, aby tu nebylo v Božím lidu žádné rozdělení nebo mezera v obecenství.

Verš 12: Apoštol pokračuje tím, že ukazuje na kořen, z něhož vyrůstají rozdělení. „*Jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův.*“ Na jedné straně vyvyšovali obdařené služebníky Pána do falešných postavení jako středy shromažďování, což je zlý princip **klerikalismu**; na druhé straně se formovali do stran okolo těchto služebníků, a tak začínalo zlo **sektářství**.

Může být položena otázka, co to bylo za lidi, kteří odvrhli všechny lidi jako vůdce a řekli: „*Já pak Kristův.*“ Ti byli ve skutečnosti horší než druzí, neboť se pokoušeli učinit Krista vůdcem jedné strany a nedbat na dary, které Kristus dal. Bylo to nárokování si nadřazené duchovnosti, která prohlašovala, že je schopná obejít se bez služby druhých, a domýšlivost přivlastnit si Krista výlučně pro sebe.

Zlo zde je opačné k tomu, o kterém apoštol mluví ve Skutcích 20,30. Tam varoval efezské starší, že těžkosti vzniknou od vůdců. Zde konstatuje, že vzniká od učedníků. Tam mluví o tom, co se vyskytne po jeho odchodu, zde o tom, co se děje za jeho života. Jedno zlo vede k druhému. Zlo, které začíná tím, že křesťané vytvářejí strany kolem vůdců, končí tím, že vůdcové učí převrácené věci. Tento vážný princip, který se ukazoval v Korintu, působil v době historie církve s podobně neblahými výsledky. Lidé se seskupovali okolo oblíbených učitelů a učitelé, když dovolili, aby byli uvedeni do tohoto chybného postavení, nakonec učili převrácené věci a uváděli mezi Boží lid rozdělení, když odváděli učedníky za sebou.

Verše 13-16: Apoštol navrhuje jejich sektářství, když se ptá: „*Rozdělen-liž jest Kristus?*“ Jsme povoláni do obecenství, jehož pojítkem je Kristus. Můžeme, žel, vytvářet jiná společenství s nějakým jiným pojítkem, ale nemůžeme rozdělit Krista. Pak navrhuje jejich klerikalismus otázkou: „*Zdali Pavel ukřižován jest za vás?*“ Pavel odmítl být vyzdvížen do chybného postavení jako střed shromažďování Božího lidu. Jediným správným středem shromažďování Božího lidu je Ten, jenž dokázal svůj nárok na ně tím, že za ně byl ukřižován. Nechce uchvátit místo v náklonnostech Božího lidu, které náleží jedině tomu Ukřižovanému. Jeho jediným cílem, tak jako u každého pravého služebníka, bylo, jak říká, zasnoubit je jednomu muži, aby je jako čistou pannu představil Kristu (2. Kor. 11,2). Pavel se nečinil středem shromažďování ani tím, že by křtil v Pavlově jménu. Ve skutečnosti pokřtil jen Krispa a

Gáia a také domácnost Štěpánovu. Pokud jde o ostatní korintské svaté, odmítl je křtít proto, aby někdo neřekl, že křtí ve své vlastní jméno, a tak se snaží vytvořit stranu kolem sebe. Když takto vyvyšovali své oblíbené učitele a jejich následovním se snažili získat vyznamenání pro sebe, chlubili se člověkem místo Pánem, dary místo jejich Dárce.

Aby čelil tomuto zlu, apoštol zdůrazňuje dvě velké pravdy: předně kříž Krista, velké téma zbývajících částí této kapitoly; za druhé přítomnost a moc Ducha Svatého, velké téma druhé kapitoly. Bude muset detailně napravovat tolik věcí v jejich chování, ale než tak učiní, snaží se je upevnit ve velkých pravdách, které naprosto vylučují tělo, neboť ponechání jeho působnosti je u kořene všeho nepořádku v Boží církvi. Kříž nakládá s tělem před Bohem v soudu. Je to vážná úvaha pro nás všechny, že kdekoli dovolíme tělu, aby se ukazovalo v Božím shromáždění, prakticky popíráme dílo kříže a ignorujeme přítomnost Ducha Svatého.

Apoštol mluví o Kristovu kříži nejprve v 17. verši. Ve spojení s tím máme ve verších 18 až 25 kázání kříže, ve verších 26 až 29 Boží povolání, a nakonec ve verších 30 a 31 postavení, do kterého nás Boží povolání přivádí. Každá z těchto pravd naprosto vylučuje tělo a vede k závěru, aby „*kdo se chlubí, v Pánu se chlubí*“.

1. Kristův kříž

Verš 17: Apoštol především obhájí před těmito věřícími kříž Krista. Nebyl poslán, aby křtil, ale aby kázal evangelium. Kázání se nemělo dít s moudrostí slova, aby Kristův kříž nebyl vyprázdněn nebo učiněn bez účinku. Evangelium nemůže být vyjádřeno jen slovy; je vyjádřeno skrze kříž. To je hluboce důležitá zásada k osvojení, že Bůh nás se sebou seznamuje svým konáním, a nejen popisy nebo výroky o sobě. Filozofie a teologie se snaží popsat Boha; ale popis vyjadřuje moudrost slov a moudrost slov vyžaduje lidské učení k formování a porozumění slovům. Bůh je příliš veliký na to, aby byl popsán slovy, a my jsme příliš malí, abychom mohli pochopit Jeho pouhé popisy. Bůh proto použil jiný způsob, vskutku ten jediný možný, aby oznámil sebe a své evangelium. Učinil se známým osobně a v jednání. Bůh se zjevil v těle a v Osobě Krista a učinil se známým ve všech svých jednáních mezi lidmi. A tyto činnosti milosti a lásky vrcholí v kříži Krista. Kříž je největší možné představení Boží lásky k hříšníkovi, Boží nenávisti vůči hříchu a dání stranou člověka v těle.

Poněvadž tomu tak je, apoštol odmítá oznamovat evangelium pouhými popisy, které nutně s sebou nesou moudrost slov, ale vyvyšuje před nimi kříž Krista, který dává stranou člověka, kterého Korintští vyvyšovali.

2. Kázání kříže

Verše 18 až 25: Filozofové upřednostňují svá učená pojednání. Proto je pro ně kázání kříže bláznovstvím. Moudří tohoto světa nevidí slávu Osoby, která byla přibita na kříž, a proto nevidí Boží lásku, která Ho nechala trpět, a nevidí ani Boží svatost, která vyžadovala takovou oběť, ani naprostou zkaženost člověka, která se ukazuje v kříži. Vše, co vidí, je člověk přibitý na kříži mezi dvěma zločinci; a tak kázání spasení skrze kříž se jim jeví být naprostou pošetilostí. Ti, kdo takto přemýšlejí, jsou ti, kteří hynou. Pro ty, kteří jsou spaseni, je kříž Boží mocí ke spasení, neboť skrze něj může Bůh spravedlivě zachránit i toho nejhoršího hříšníka.

Moudrost světa je takto ukázána a anulována. Svět měl bohatě času, aby rozvinul svou moudrost, a výsledek je ten, že všechna moudrost filozofů byla ukázána jako bláznovství, poněvadž nechala člověka v naprosté nevědomosti o Bohu. Konec vši lidské moudrosti je, že „svět nepoznal skrze moudrost Boha“. Ne že by svět pro svou nevědomost nebo hloupost nepoznal Boha, ale skrze moudrost nepoznal Boha. Čistý výsledek vši moudrosti věků – spojeného úsilí nejostřejších intelektů světa – je, že nechává člověka v naprosté nevědomosti o Bohu a v naprosté nevědomosti o sobě samém. Když bylo ukázáno naprosté selhání lidské moudrosti, pak se líbilo Bohu skrze pošetilost kázání zachránit ty, kteří věří.

Ale Boží způsob zjevení sebe a požehnání pro člověka je stejně urážlivý pro Židy jako pro pohany. Židé hledali „znamení“, nějaký zázračný Boží zásah, který oslovuje smysly; pohané hledali filozofické úvahy, které oslovovaly rozum. Bůh oslovuje svědomí a srdce skrze ukřižovaného Krista. To je však kamenem úrazu pro Židy a bláznovstvím pro pohany.

Židé vyhlíželi Mesiáše, který by vládl v moci z trůnu, takového, který by oživil království, snížil jejich nepřátele a postavil Izrael za hlavu národů. Kristu vládnoucímu na trůnu by mohli rozumět; Kristus ukřižovaný na kříži jim byl urážkou. Protože neměli pocity o svých potřebách jako hříšníků, nemohli vidět význam kříže. Pro ně se v jejich nevěře stal kamenem úrazu.

Pokud jde o pohany, kteří hledali něco, co oslovuje rozum – nějakou novou věc, nějaké filozofické schéma – říci jim, že tu je spasení skrze ukřižovaného muže, život skrze umírajícího muže, síla skrze Toho, který byl ukřižován ve slabosti, znamenalo mluvit o něčem, co v jejich očích bylo naprostým bláznovstvím. Nicméně pro ty, kteří jsou povoláni, pro Židy i pro Řeky, je Kristus Boží mocí a Boží moudrostí. V Něm takoví objeví Boží moc ke spasení a Boží moudrost k vykonávání všech Jeho úmyslů.

Pro mysl člověka je kázání „*bláznovství Boží*“ a kříž „*mdloba Boží*“. Ale ukáže se, že „*to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé, a mdloba Boží jest silnější než lidé*“.

3. Boží povolání

Verše 26 až 29: Apoštol postavil stranou náboženské tělo Židů a intelektuální tělo pohanů, když představil kříž a kázání kříže. Nyní dává stranou pyšné tělo, když předkládá Boží povolání: „*Vidíte zajisté povolání své, bratří, že nemnozí moudří podle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození.*“ Pošetilého, slabého, nízkého, opovrhovaného a věci, které nejsou, Bůh vyvolil, aby zahanbil moudré a „*aby ty věci, které jsou, zahladil*“. Tak se stalo, že slepý žebrák zahanbil moudré farizeje a prostý rybář tak úplně zahanbil moudré vládce Izraele, že byli nuceni říci: „*Co učiníme?*“

Bůh používá věci, „*které nejsou, aby ty věci, které jsou, zahladil*“. Za dnů apoštolů byly věci, které lidé hledali, aby se sami vyvýšili, židovství a filozofie; a Bůh užil prosté lidi, aby tyto věci zahladil, aby se v Jeho přítomnosti nechlubilo žádné tělo.

Tělo se musí něčím chlubit, buď rodem nebo bohatstvím nebo intelektem; ale v přítomnosti Boha se ani věřící, ani nevěřící nemůže těmito věcmi chlubit. Žel, že v přítomnosti druhých se snažíme vyvýšit rodem nebo bohatstvím nebo moudrostí nebo nadáním; ale v přítomnosti Krista jsme zahanbeni právě těmi věcmi, jimiž se chlubíme před druhými. Neodvažujeme se o nich zmiňovat v Jeho přítomnosti, pokud se nechceme odsuzovat sami pro chlubení se jimi. Když se jimi chlubíme, jen ukazujeme, jak málo jsme v Jeho přítomnosti.

4. Postavení věřícího v Kristu

Verše 30 a 31: Nakonec apoštol dává stranou tělo tím, že ukazuje původ a postavení věřícího. Věřící je „z Boha“. Jak mnohem větší je být „z Boha“, než být vysoký rodem, mocný, moudrý nebo bohatý. A ještě více: jsme z Boha „v Kristu Ježíši“. Nejen máme původ z Boha, ale jsme postaveni do zcela nového postavení před Bohem – jsme „v Kristu Ježíši“. Nestojíme před Bohem v postavení Adama, vzdálení od Boha a pod soudem, ale jsme v Kristu ve vši Jeho přijemnosti pro Boha a pro nebe.

Ani to není vše. Můžeme mít jen malou vlastní moudrost; ovšem Kristus je nám učiněn moudrostí. Nemusíme se pro moudrost obracet k filozofii, k moudrým lidem, ani ke své vlastní domnělé moudrosti, neboť máme Krista. Když máme Krista, vidíme hned to, čemu nás všechna moudrost světa nikdy nemůže naučit. Kristus na kříži plně ukázal naši zkaženost a ukázal Boha v Jeho lásce. Kristus ve slávě ukazuje všechny Boží úmysly. V Kristu vidíme Boží moudrost, jak vychází vstříc naší zkáze a naplňuje své úmysly.

Dále je nám Kristus učiněn spravedlností. My před Bohem nemáme žádnou spravedlnost. Boží spravedlnost je viděna v tom, že nás ospravedlňuje skrze smrt Krista, jak to odpovídá Jemu samému. Jestliže chceme vědět, co je spravedlnost a jak dokonale nás uzpůsobuje pro slávu, pak se nemusíme dívat na lidi nebo na sebe, ale na Krista. Je ukázána v Kristu ve slávě.

Kristus je nám také učiněn posvěcením. Kristus je mírou, vzorem a mocí pro posvěcení. Nakonec je nám Kristus učiněn vykoupením, „úplným vysvozením od účinků hříchu v našem těle“, na což čekáme. Vidíme toto vykoupění už ukázané v Kristu; máme je nyní v Kristu, naší Hlavě; čekáme na ně, až bude zjeveno v nás.

Když takto máme vše v Kristu a nic v člověku jako takovém, pak: „*Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.*“ Takto kříž, kázání kříže, Boží povolání a naše postavení v Kristu před Bohem naprosto vylučují tělo.

Kapitola II

V první kapitole apoštol ukázal, že ukřižovaný Kristus, kázání kříže a Boží povolání zcela dávají stranou tělo a nenechávají žádné místo pro člověka, aby se sám sebou chlubil. V této kapitole používá apoštol učení 1. Korintským 1 sám na sebe a na svůj způsob předkládání Božího svědectví. V souhlasu se svým učením odmítá tělo v sobě, aby byl věrný kříži a aby tu nebyla žádná zábrana pro působení Ducha. V prvních pěti verších nám apoštol říká, jak kázal evangelium hříšníkům. V další části kapitoly nám říká, jak sloužil svatým hlubokými věcmi Božími. V obou případech to bylo v moci Ducha. To apoštola vede k tomu, aby představil Ducha Svatého, který ve svém milostivém díle naprosto klade stranou tělo a vyučuje nás v Kristových myšlenkách.

Verše 1 a 2: Když Pavel přišel do Korintu, nikterak neoslovoval přirozeného člověka tím, že by se snažil užít výtečnosti řeči nebo ukázat lidskou moudrost. Přišel, aby oznámil Boží svědectví týkající se Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. Velkým **předmětem** jeho kázání byla Osoba – Ježíš Kristus – ale tato Osoba na kříži, v tom nejnižším a nejvíce ponižujícím postavení, v jakém se člověk může nalézat. Pavel těmto intelektuálním Korintským říká, že aby mohli být hříšníci spaseni, Kristus musel jít na kříž. Aby dal věřícím své místo před Bohem, musel zaujmout jejich místo před Bohem. Kříž ukazuje naše pravé místo před Bohem jako hříšníků. U kříže není nic povznášejícího, heroického nebo vznešeného. Je to místo hanby a pohany, soudu a smrti. Aby člověku řekl, že toto je jeho pravé místo před Bohem, anuluje všechnu jeho moudrost a velikost. Ať už je člověk jakkoli moudrý, jakkoli bohatý anebo vznešeného rodu, kříž mu říká, že přes to všechno, čím snad je před lidmi kolem sebe, v Božích očích je provinilý hříšník pod rozsudkem smrti a pod soudem. Kázání kříže takto přivádí vniveč lidskou pýchu.

Verš 3: Nadto kazatel sám byl mezi nimi v **postavení**, které bylo pro pýchu člověka pokořující. Nepřišel jako sebevědomý řečník. Vědom si vlastní slabosti, máje na paměti hluboké potřeby těch, kterým kázal, a závažnost svého poselství, byl mezi nimi ve strachu a s mnohým třesením.

Verše 4 a 5: Kromě toho ve **způsobu** svého kázání odmítl každou lidskou metodu, aby ponechal místo pro Boží dílo. Nesnažil se získat své posluchače rozvinutím vlastní moudrosti nebo schopnosti. Neoznamoval svědectví o

Bohu výřečnou mluvou, která by mohla působit na jejich jemné uši a přitahovat je k němu.

V předkládaném **předmětu**, ve **stavu** kazatele a ve **způsobu** kázání nebylo u apoštola dáno žádné místo tělu, ani nebylo oslovováno tělo jeho posluchačů.

Toto naprosté odmítnutí užití tělesných prostředků nebo působení na tělo ponechávalo prostor pro Ducha, aby mohl mocně působit. Jestliže pod takovým kázáním tu je víra – jestliže někdo uvěří v něco, co je tak pokořující pro člověka, co s člověkem končí v soudu – pak to zjevně není moudrost člověka, která jej vede k víře, ale moc Ducha Božího působící v něm. Pod takovým kázáním může Duch ukázat hříšníkům jejich hlubokou potřebu, působit v nich mocně bez zábran, a tak je vést k víře, která nespočívá na lidské moudrosti, ale v Boží moci. Je to nejen otázka pravdy, které uvěřili, ale také způsobu, jakým ji přijali. Nebyla přijata od člověka, i když tím člověkem byl apoštol, ale od Boha.

Verš 6: Od tohoto verše začíná apoštol mluvit o postoji, který zaujal vůči těm, kteří byli předměty Boží moci, a tak přijali evangelium. Mluví o nich jako o „*dokonalých*“. Ale tento výraz neznamená to, o čem někteří mluví jako o „*bezhříšné dokonalosti*“, anebo říkají, že už jsou připodobněni obrazu Krista; tak tomu bude pouze ve slávě. Výraz „*dokonalý*“ znamená, že takoví přijali nové postavení před Bohem, které náleží věřícím v Krista, a tak byli dospělí křesťané. Výraz neoznačuje prostě věřícího v protikladu k hříšníkovi; je spíše užít jako popis dospělého věřícího v protikladu k některým věřícím, o kterých apoštol mluví jako o „*maličkých (nemluvňatech)*“ (1. Kor. 3,1).

Verš 7: Mezi takovými Pavel skutečně mluvil moudrost. Apoštol nám pak dává některá velmi jasná naučení ohledně této moudrosti, abychom ji neshledovali s lidskou moudrostí.

Předně nám říká, že to není moudrost tohoto věku, ani moudrost několika intelektuálních obrů, kteří formují myšlenky světa. Tato intelektuální knížata přes všechnu svou moudrost „*hynou*“ v protikladu k věřícímu, který přichází ke „*slávě*“ (7. verš) ve společnosti „*Pána slávy*“ (8. verš). Ti, kteří září ve slávě tohoto světa, hynou, zatím co ti, kteří jsou ničím v tomto světě, přicházejí ke slávě.

Za druhé je tato moudrost „*moudrost Boží*“. Kdyby to byla moudrost člověka, mohla by být získána ve školách lidí. Protože je to Boží moudrost, je vně programů škol a mimo dosahu lidské mysli.

Za třetí to je Boží moudrost „v tajemství, skrytá“, což jsou slova, která v žádném případě neznamenají, že je temná nebo záhadná, ale je to moudrost, která nemůže být odkryta důvtipem člověka. Nadto byla přes věky „skrytá“, a proto není k nalezení v Písmech Starého zákona.

Za čtvrté byla tato moudrost, která byla přes věky skrytá, předurčena před věky pro naši slávu ve věku budoucím. Tato moudrost zahrnuje tajemství Boží rady, stanovené před věky, ke slávě Jeho lidu. Mohli bychom si myslet, že apoštol řekne: pro slávu Boha a Krista. Víme, že to skutečně bude pro slávu Krista. Zde však apoštol zdůrazňuje skutečnost, že i když naše povolání ukazuje, že věřící jsou slabí a světem opovrhovaní, přesto jsou předurčení ke slávě. Snad nejsme moudří ani mocní, ani vznešení v tomto světě, ale jsme povoláni ke slávě.

Verš 8: Za páté o této moudrosti, ustanovené před věky, a o této slávě, ke které jsme předurčení pro budoucí věky, knížata tohoto světa nevěděla nic. Dokázala svou nevědomost tím, že ukřižovala Pána slávy. Naprosto zavrhli Toho, který je Boží moudrost, a skrze kterého jsou přivedeny k vykonání všechny Boží rady. Tato Boží moudrost v tajemství říká věřícím, že jsou předurčení ke slávě a že Ten, který byl ukřižován, je „Pán slávy“. Tato sláva předčí Kristovu slávu jako Mesiáše ve spojení s Izraelem, když bude vládnout nad zemí. Zemská vláda není žádné tajemství. Proroci jsou plni slavných předpovědí, týkajících se sláv království. „Pán slávy“ mluví o širší scéně než je tato země; mluví o univerzální vládě, zahrnující všechny stvořené věci a bytosti, nad kterými je ten Ukřižovaný učiněn Pánem.

Verš 9: Za šesté leží tento výjev slávy, ke kterému Boží moudrost určila svůj lid, mimo dosah přirozeného člověka. Apoštol takto cituje proroka Izaiáše, aby ukázal, že Bůh má tajemství, do kterých člověk jako takový nemůže vstoupit. Jeho oko, opatřené podivuhodnými nástroji, může vidět do hloubek vesmíru a do nejjemnějších divů přírody; jeho ucho může být vycvičeno ke slyšení a oceňování nádherných kombinací melodických zvuků; jeho mysl je schopna obdivuhodných představ a emocí; ale jsou věci, které Bůh připravil pro ty, kteří Ho milují, které přirozený člověk ani neviděl, ani neslyšel, a které jsou mimo rozsah nejvyššího rozletu lidských představ.

Verš 10: Za sedmé skutečnost, že Boží moudrost leží mimo chápání přirozeného člověka, neznamená, že věci Boží moudrosti nemohou být viděny, slyšeny a poznávány, neboť apoštol ihned říká, že „Bůh je zjevil“. Věci, které

Bůh **připravil**, Bůh **zjevil**. Jestliže však Bůh ty věci zjevil, učinil to „*skrze Ducha svého*“. Jenom Duch sám může zjevit tyto věci, neboť nic není mimo dosah božské známosti a moci Ducha. On zpytuje (zkoumá) **všecky věci** i hluboké věci Boží. Můžeme se snažit omluvit svůj nedostatek duchovní energie tím, že řekneme, že tyto věci jsou pro nás příliš hluboké. Ale pamatujme, že nejsou příliš hluboké pro Ducha, neboť On „*zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské*“.

Verš 11: Co je v mysli člověka, není známé žádnému jinému duchu než člověku samotnému, který má ty myšlenky. Nesdělené myšlenky mé mysli nezná nikdo kromě mého vlastního ducha. A tak nikdo nezná nesdělené myšlenky a rady Boží, kromě Ducha Božího.

Verš 12: Apoštol a jiné nádoby zjevení přijali Ducha, který je od Boha, aby znali věci, které jsou nám volně dané od Boha. „To je známost věcí samých v nádobách zjevení.“ V primárním významu je pravda těchto veršů 10 až 12 omezena na apoštoly; předmětem je **zjevení**.

Verš 13: Dále ty věci, které byly oznámené apoštolům skrze zjevení Ducha, přišly k nám skrze inspiraci Ducha. Ve sdělení těchto věcí je apoštol pečlivý, aby vyloučil každou možnou chybu člověka, a říká, že tyto věci nejsou sděleny „*slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterým vyučuje Duch svatý*“. To je apoštolský nárok na slovní inspiraci. Užitá slova jsou inspirovaná Duchem Svatým. Duchovní věci jsou sdělovány duchovními prostředky. Nástroje nebyly učiněné neomylnými, ale byly dokonale vedeny ve své komunikaci. To je inspirace.

Verše 14 a 15: Tak se učíme, že Boží moudrost byla oznámena skrze zjevení a sdělena druhým skrze inspiraci. Nyní se učíme, že přijetí pravdy je také skrze Ducha Božího. Přirozený člověk nemůže přijímat Boží věci; jsou pro něho bláznovstvím; mohou být rozeznávány jen duchovně. Ale ten, kdo je duchovní, rozeznává všechny věci. Učiníme dobře, když budeme pamatovat, že všechny věci rozeznává „*duchovní*“, ne pouze ten, kdo má Ducha. Člověk musí mít Ducha, aby byl duchovní; ale být duchovní znamená stav, ve kterém člověk je pod vedením Ducha. Takoví posuzují všechny věci, ale sami nejsou posuzováni od nikoho. Duchovní člověk může rozeznat pohnutky, které ovládají svět, ačkoli svět nemůže rozeznat pohnutky a zásady, které ovládají duchovního člověka.

Ve 14. verši apoštol mluví o přirozeném člověku, v 15. verši o duchovním člověku a v 1. Korinským 3 o tělesném člověku. Přirozený člověk je neobrácený člověk, který nemá Ducha; tělesný člověk je věřící, který má Ducha, ale chodí jako přirozený člověk; duchovní člověk je věřící, který chodí v Duchu.

Verš 16: V 15. verši nám apoštol říká, že „*duchovní člověk rozsuzuje všechno*“. Není to tak, že takoví přirozeně znají myšlenky Pána; ale Pán dal věřícím svého Ducha a vyučuje je; takoví proto mohou říci: „*My pak mysl Kristovu máme*.“

Jestliže první kapitola vylučuje tělo v jeho pýše rodu a moci a postavení, tak aby ten, kdo se chce chlubit, se chlubil v Pánu (1. Kor. 1,5-6), pak tato kapitola vylučuje rozum a mysl člověka, takže věřící mohou být uvedeni do výsady, že „*mají mysl Kristovu*“ skrze Ducha.

Duch je velké téma této kapitoly. Jestliže Pavel přináší hříšníkům svědectví o Bohu, je to „*v dokázání Ducha a moci*“ (4. verš). Jestliže Bůh připravil velká požehnání pro ty, kteří Ho milují, jsou tato zjevena apoštolům skrze Ducha (10. verš). Věci, které jsou zjeveny skrze Ducha, jsou plně známy Duchu (verše 10 a 11). Věci zjevené a poznány apoštoly jsou skrze ně sděleny druhým skrze Ducha (13. verš). Apoštoly sdělené věci jsou přijímány skrze Ducha (14. verš) a výsledek je, že věřící jsou skrze Ducha vyučováni v mysl Kristově (16. verš).

Kapitola III

Když nám apoštol představil kříž, kterým bylo v soudu odstraněno tělo, a Ducha Svatého jako dávajícího stranou moudrost tohoto světa, vrací se nyní k tématu, jímž začal Epištolu, ke stavu stranicství, který existoval ve shromáždění v Korintu. Později bude jednat s jinými projevy těla, ale nejprve se zjevně zaměstnává s tímto zvláštním zlem, neboť, jako tak často od té doby, stav rozdělení ve shromáždění činí nesnadným, ne-li nemožným, nápravu ostatních nepořádků.

Apoštol se nejdříve zmiňuje o nízkém stavu shromáždění, prokázaném jejich tělesným postojem vůči Božím služebníkům (verše 1- 4). Aby napravit toto tělesné užití darů a obdařených služebníků, dává apoštol cenné instrukce, pokud se týká služby nebo díla pro Pána (verše 5-23), a v 1. Korintským 4, pokud se týká služebníků nebo dělníků.

1. Nízký duchovní stav shromáždění

Verše 1-4: Se vši svou moudrostí, známostí a dary, kterými se chlubili, byli věřící v korintském shromáždění v takovém nízkém duchovním stavu, že jim apoštol nemohl sloužit hlubokými Božími věcmi. Nebyli sice **přirozenými** lidmi, kteří nemají Ducha (1. Kor. 2,14), ale ani **duchovními** lidmi, kteří chodí podle Ducha, a tak apoštol musí říci: „*Zda ještě **tělesní** nejste?*“ Byli věřící, měli Ducha, ale chodili podle těla. Jak hluboce pokořující je zjistit, že je možné být zbohacen „každým slovem“ a známostí a dary a být „plný“ a „moudrý v Kristu“ a „silný“ (1. Kor. 4,8-10), a přece být v Božích očích tělesným nebo duchovně nevyvinutým, tak jako dítě, které přestalo růst, a proto nemůže přijmout bohatou duchovní potravu, kterou Bůh připravil pro svůj lid.

Apoštol je usvědčuje z jejich tělesnosti, když připomíná stav, který mezi nimi existuje. Říká: „*Je mezi vámi závist, sváry a různice.*“ Ve svém praktickém životě chodili jako přirození lidé. Místo aby si navzájem sloužili v lásce, jak se sluší na svaté, záviděli jeden druhému a snažili se vzájemně jeden druhému vyrovnat nebo ho předčit ve známosti nebo ve vykonávání darů, přesně tak, jak to činí lidé světa. Tak byla **závist** u kořene všech jejich svárů. Možná že není větší síla pro zlo ve světě, než je závist. Závist vedla k první vraždě na světě, když Kain povstal proti svému bratrovi a zabil ho. A závist vedla k největší vraždě ve světě, když Židé zabili Knížete života, neboť

čteme, že Pilát „věděl, že jej ze závesti vydali“ (Mat. 27,18). Nevidíme, že závest byla a je hlavní příčinou všech sporů mezi Božím lidem? Apoštol Petr nás varuje, že závest nezná soucit ani slitování. Vede ke „špatnosti“ a „zlým pomluvám“, a špatnost vede ke „Isti“, jíž se člověk pokouší zakrýt to, čím je, a k „přetvářce“, kterou člověk ze sebe dělá něco, čím není (1. Petra 2,1).

Korintští svatí napomáhali tomuto duchu soupeření tím, že se připojovali k určitým obdařeným učitelům a přesně následovali a přijímali vše, co oni řekli, ne nezbytně proto, že to byla pravda podle Božího slova, ale protože to bylo řečeno oblíbeným učitelem. Jeden řekl: „*Já jsem Pavlův*.“ Druhý řekl: „*Já jsem Apollův*.“ Každý se snažil hájit svého oblíbeného učitele, a to přirozeně vedlo ke sporům a spory vedly k rozdělení. Takto byli následováni lidé, vyvyšování jednotlivci a výsledkem byla rozdělení. Z toho vyvstaly dva druhy zla: jedním bylo sektářství, které dávalo stranou pravdu o shromáždění, druhým klerikalismus, který dává stranou Krista jako Hlavu shromáždění.

2. Naučení týkající se služby

Verš 5: Aby opravil toto zneužívání darů, apoštol nejprve předkládá některé důležité pravdy týkající se služby a různých forem, které může mít.

Apoštol se nejprve ptá: „*Kdo jest Pavel, kdo Apollo?*“ Tito obdaření bratři, které korintské shromáždění vyvyšovalo do falešných pozic vůdců stran, byli konec konců jen „služebníci“, skrze které Korintští uvěřili.

Tito obdaření mužové za druhé zaujímali své postavení služebníků ne podle ustanovení od lidí, ale „*jak jednomu každému dal Pán*“.

Verš 6: Těmto služebníkům nebyla za třetí dána stejná služba. Tak jako na poli jeden sází a druhý o rostlinky pečuje, ale jen Bůh sám může způsobit, aby rostliny rostly, tak tomu je také ve službě Pánu. Pavel mohl být použit, aby zde byli obrácení lidé, a Apollo, aby se o obrácené staral, ale jen Bůh může dát život a duchovní růst.

Verš 7: Za čtvrté: Jestliže Bůh dává růst, pak služebníci, které Korintští vyvyšovali z jejich postavení, byli poměrně velmi nevýznamní. Bez Boha by byli ničím a jejich služba by byla bez užitku.

Verš 8: Za páté: Ačkoli služebníkům mohly být dány různé úkoly, přece byli „*jedno*“. Tím, že byli ustanovováni za vůdce stran, je korintské shromáždění

stavělo vzájemně jednoho proti druhému. Ale nikdo nemůže pracovat bez druhého. Ať už jsou dary jakkoli rozličné, jako služebníci jsou jedno.

Za šesté: Ačkoli jsou jako služebníci jedno, „*však jeden každý svou vlastní odplatu vezme podle své práce*“. Odměna nebude dána podle postavení, které snad lidé služebníkově dali, ani podle lidských myšlenek o jeho službě, ale podle Božího ocenění jeho práce.

Verš 9: Za sedmé je nám připomenuto, že služebníci jsou „*Boží spolupracovníci*“, slova, která neznamenaají, že jsou pracovníci společně s Bohem, ale že pracují společně pod Božím vedením. Nejsou to rivalové, jakými by je lidé chtěli učinit, ale společníci.

Taková je služba dělníků. Ale co svatí, kterým slouží? Jsou pouze sektami, zformovanými lidmi, tak jak je utvářeli Korintští, aby byli ovládáni určitými obdařenými vůdci? Pavlova odpověď je, že místo aby byli sektami, které přebírají svůj charakter od určitých obdařených mužů, jako byl Pavel a Apollo, náležejí Bohu. Jsou „*Boží pole*“ a „*Boží budova*“. Předně je na ně pohlíženo jako na pole, na kterém je ovoce nebo růst pro Boha. Za druhé jsou viděni jako chrám, ve kterém přebývá Duch Boží a kde je světlo pro lidi. Už Pán ve svém učení spojoval ovoce s polem a světlo s domem (Luk. 8,15. 16). Pravda, pomocí které Pavel čelil rozdělení v těch prvních dnech a zavrhoval je, je stále pravda, která zavrhuje rozdělení v křesťanstvu v našich dnech. Jestliže si uvědomujeme, že patříme Bohu, že jsme „*Boží pole*“ a „*Boží budova*“, jistě odmítneme nazývat se jakýmkoli sektářským jménem.

Verše 10 a 11: Svatí skutečně patří Bohu. Nicméně Boží služebníci mají svou zvláštní službu při Božím lidu podle zvláštní milosti dané Bohem. Apoštol dále mluví o své zvláštní službě, a potom o odpovědnosti druhých, kteří ho ve službě následují. Pavel byl užit, aby položil základy shromáždění v Korintu svým svědectvím o Ježíši Kristu. Kázal Krista s tím výsledkem, že nějaký počet lidí byl veden k tomu, aby uvěřili v Ježíše. V apoštolské moci a milosti byl věrně položen základ – Kristus v duších věřících. Bylo odpovědností druhých služebníků, kteří přišli po něm, aby vzdělávali tyto svaté.

Je důležité si připomenout, že v tomto oddílu „*Boží budova*“ představuje zcela jiný pohled na církve ve srovnání s tím, co je nám představeno v Matouši 16,18, 1. Petra 2,4.5 a Efezským 2,20.21. V těchto oddílech je církev viděna jako budova, proti které Satanova moc nemůže zvítězit, svatý chrám, do kterého nemůže vejít žádná poskvrna, jejímž stavitelem je Kristus a u

které není žádná zmínka o dělnících. Zde, ačkoli se o shromáždění mluví jako o Boží stavbě, jsou používáni dělníci.

Verš 12: Po položení základu apoštolem Pavlem se mluví o vážné možnosti selhání v odpovědnosti těch, kteří pokračují ve stavbě na tom základu a stavějí špatným materiálem. Člověk může učit zdravé učení nebo něco, co je bezcenné. Kromě toho užité obrazy: „zlato, stříbro, drahé kameny“ navozují myšlenku, že jsou rozdíly v ceně toho, co se učí, stejně jako „dříví, seno, strniště“ ukazují, že některé bludy jsou horší než druhé.

Verš 13: Dílo každého bude přezkoušeno v den soudu. Tento den ukazuje dopředu na zjevení Krista z nebe v plameni ohně (2. Tes. 1,7.8). Co bylo stavěno ze dřeva, sena nebo strniště, neobstojí v ohni soudu. Duše mohou být po nějakou dobu spojovány falešným učením, jak to vidíme v křesťanstvu na všech stranách, ale takové dílo v ohni neobstojí.

Verš 14: Apoštol rozlišuje mezi třemi třídami dělníků. Předně mluví o pravém dělníkovi, který dělá dobré dílo. Učí **zdravé učení**, kterým jsou svatí vzdělávání. Jeho dílo zůstane a on sám obdrží odměnu.

Verš 15: Za druhé mluví o pravém dělníkovi, ale jehož dílo je zlé, a proto shoří. Stavitel může vidět svou stavbu zničenou ohněm, ačkoli sám unikne. Tak den Krista může prokázat, že některý člověk přinášel **učení, která byla klamná**, a proto je jeho dílo ve spojení s Božím lidem bezcenné, ačkoli on sám je na tom pravém základu – je to skutečný věřící v Pána Ježíše. Takový bude spasen, ačkoli jeho dílo je zničeno a on ztratí svou odměnu.

Verše 16 a 17: Apoštol za třetí mluví o zlém dělníkovi a zlém díle. Je nám připomenuto, že Boží shromáždění, viděné jako celek, je Božím chrámem, ve kterém přebývá Boží Duch. Nejenže jsou na zemi obrácení lidé, ale Bůh v nich má svůj dům nebo chrám. Máme se na sebe dívat ne jako na izolované jednotlivce, ale jako na takové, kteří tvoří část Božího příbytku na zemi, a Božímu domu náleží svatost. Tak se stává velmi vážným, jestliže někdo poskvrňuje nebo kazí Boží dům. Viděli jsme, že tu jsou takoví, kteří vzdělávají Boží lid zdravým učením. Potom tu jsou takoví, kteří předkládají chybný pohled na pravdu nebo falešný výklad Slova. A nakonec tu je mnohem horší případ takového, kdo učí falešné učení, které kazí základní Boží pravdy a podkopává základy křesťanství. To je zkažený člověk a bude zničen stejně jako jeho dílo. Působení jeho díla je ke zkažení Božího chrámu, a Bůh zkaží jeho.

Ať jsou vyučovaná učení dobrá, bezcenná nebo kazící, všechna budou zkušena. Mnohé, co se nyní jeví jako přijatelné, bude v onen den shledáno bezcenným nebo, což je horší, jako zkažené.

Verš 18: Tyto vážné úvahy vedou k apoštolovu varování: *„Žádný sám sebe nesvod.“* Je tedy možné sám sebe klamat a myslet, že to, co se učí, je dobré, když je to ve skutečnosti bezcenné. Velkým zdrojem zklamání je snaha být zadobře se světem a snažit se přizpůsobovat křesťanství moudrosti tohoto světa. Služebník, který chce zastávat pravdu, musí být spokojen s tím, že se v očích světa stane bláznem; pak skutečně bude mít pravou moudrost podle Boha. Tak tomu bylo s apoštolem, o němž světský Festus řekl: *„Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umění k bláznovství tebe přivodí.“*

Verše 19 a 20: Moudrost tohoto světa vyvolává úctu od přirozeného člověka a někdy může vypadat velmi atraktivní i pro křesťana, jako tomu bylo v případě korintských svatých. Nicméně u Boha je to bláznovství. Celá moudrost světa bude zkažena, neboť je psáno: *„Který lapá moudré v chytrosti jejich.“* Moudrost tohoto světa je pouze úskočnost, která chytá do pasti ty, kteří se jí chlubí. Pán zná, že *„přemýšlení“* moudrých jsou marná.

Verše 21-23: Proto jsme jako křesťané varováni, abychom se nechlubili lidmi. Činit tak by znamenalo stavět se zjevně do chybného postavení, jako kdybychom náleželi těm, jimiž se chlubíme. Jako křesťané nepatříme lidem, ale všechny věci náležejí nám v tom smyslu, že jako patřící Kristu jsme postaveni nade vše. Korintští se stavěli pod určité učitele, jako kdyby náleželi různým obdařeným mužům. Ne, říká apoštol. Ti všichni patří vám. Svět se vši svou mocí, život se všemi svými změnami, smrt se svými hrůzami, stejně jako vše, co se může stát v přítomnosti nebo v budoucnosti, je podřízeno křesťanovi, protože ten patří Kristu a Kristus Bohu. Bůh je nade vším, Kristus je Boží, my jsme Kristovi a všechny věci jsou naše.

Kapitola IV

Naučení v 1. Korintským 3 mají zvláště na zřeteli službu nebo „dílo“. (Viz verše 8, 13, 14 a 15.) Učení v 1. Korintským 4 se vztahuje výrazněji ke služebníkově. Korintští věřící chodili jako lidé (1. Kor. 3,3), a tak kladli velký důraz na den lidí a svět lidí. Protože byli ve světě kolem sebe zvyklí na názorové školy pod vedením různých filozofů, pokoušeli se podobně vytvářet různé strany pod vedením obdařených mužů v Božím shromáždění. Aby opravil tyto světské myšlenky a chybnou praxi, apoštol nám představuje pravdu o Kristových služebnících ve vztahu ke Kristu a ke světu.

Verš 1: Korintské shromáždění se snažilo učinit obdařené bratry vůdci stran. Apoštol jim připomíná, že tito obdaření mužové, daleko vzdáleni toho, aby byli středem shromažďování Božího lidu, jsou ve skutečnosti „služebníci“, a tak nám připomíná slova našeho Pána: „*Kdokoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš.*“ (Matouš 20,26.27) Dále když zaujímali místo služebníků, nebyli služebníky stran, ale „služebníci Kristovi“. Slovo, užitě v tomto oddílu pro „služebníka“, znamená „ustanovený služebník“. Pavel a jeho spolupracovníci byli služebníky ustanovenými Kristem. To má velkou důležitost, neboť ten, kdo ustanovuje, je ten, před kým mají bázeň a komu se služebník bude odpovídat. V křesťanství, jak je ukázáno v Písmu, pravý služebník, protože je „služebník Kristův“, je osvobozen od strachu z člověka, a tak je schopen hlásat plnou pravdu s velkou jasností řeči.

Dále jsou Kristovi služebníci „správci tajemství Božích“, ne nesvatých tajemství spojených s pohanským světem, kterým byli Korintští obklopeni, ale vzácných Božích pravd, které byly utajeny ve dnech Starého zákona a jsou ukázány ve spojení s Kristem ve slávě, zjeveny skrze Ducha Svatého apoštolům a přijímány věřícími. Pokud jde o Kristovy služebníky, byli služebníky Toho, kterého svět zavrhl, a jako správci Božích tajemství byli správci věcí, které svět jako takový vůbec nemohl pochopit. Proto ani Kristovi služebníci, ani správci Božích tajemství nemohli být ve světě oblíbeni.

Verš 2: Apoštol nyní pokračuje a ukazuje, že velkým charakteristickým znakem vyžadovaným u správce není chytrost, ani výmluvnost, ani oblíbenost, ale „věrnost“. To je v souladu s učením Pána, když mluvil o „věrném a moudrém správci“ (Lukáš 12,42). Později, když se přiblížil jeho konec, apoštol píše Timoteovi: „*Co jsi slyšel ode mne... svěřuj to lidem věrným.*“ (2. Tim. 2,2) Dále mluví v naší kapitole o Timoteovi, že je „věrný v Pánu“ (17. verš). My,

podobně jako korintští svatí, snad oceňujeme služebníky podle jejich známosti nebo podle jejich darů; ale jejich duchovní cena je v Božích očích měřena jejich věrností.

Verše 3-5: Nadto je tato věrnost ve vztahu k Tomu, kdo ustanovuje. Proto apoštol říká: „*Mně pak to za nejmenší jest, abych od vás souzen byl, anebo od lidského soudu.*“ Neříká, že na jejich soudu o něm nezáleží, ale že má nejmenší důležitost. Ani nedůvěřuje svému vlastnímu posouzení sebe. Není si v sobě vědom žádné špatné pohnutky, ale to ho neospravedlňuje od vši nevěrnosti před Pánem, který zná tajné rady srdce, a proto jen On může určit míru věrnosti v každém ze svých služebníků. To nebude zjeveno, „*dokud Pán nepřijde*“. Proto pravý služebník nebude hledat schválení od lidí, ani na ně klást velkou váhu. Jak často právě ve věcech, kvůli kterým nás svatí vychvalují, můžeme nalézt působení těla v nějaké sobecké pohnutce, kvůli které se musíme sami soudit před Pánem. Proto nemáme nic soudit před časem. Jak odsouzení, tak i chvála od lidí mohou být stejně chybné. Při příchodu Pána bude oceněno správcovství každého služebníka podle skutečné hodnoty. „*Tehdy bude mít chválu jeden každý od Boha.*“ To sotva znamená, že každý člověk bude chválen, ale každý, kdo bude chválen, bude chválen „*od Boha*“. Lidé soudí podle vnější tvářnosti; ale Pán bere v potaz „*to, co je skrytého ve tmě*“, a „*rady srdcí*“. O kolika skutcích, které nyní budí dojem velké věrnosti, může potom být shledáno, že byly působeny nějakou nehodnou pohnutkou!

Je dobré poznamenat, že když nás apoštol napomíná, abychom „*nesoudili nic před časem*“, nemluví o slovech a jednání služebníků, ale o jejich skrytých pohnutkách. Apoštol právě v této Epištole velmi rozhodně odsuzuje a zavrhuje mnoho věcí, které tito korintští věřící říkali a dělali. Jiná místa Písma jasně ukazují, že ve věci obecenství, života a učení podléhají obdaření služebníci spolu se všemi svatými kázni shromáždění a že shromáždění je odpovědné v takových věcech soudit.

Nemusíme, žel, připustit, že tato napomenutí byla zcela dána stranou ve velkých systémech křesťanství učiněných lidmi, ve kterých svatí, místo aby byli ustanovováni Kristem, jsou ustanovováni lidmi nebo zvoleni shromážděním? Výsledkem je, že Boží tajemství jsou téměř zcela zanedbávána a většina služebníků se více stará o to, aby si zachovala oblíbenost u lidí, než aby zachovali věrnost Kristu.

Verš 6: Tyto zásady, týkající se služby a věrnosti, použil apoštol na sebe a na Apolla, aby ukázal zneužívání obdařených bratří v jejich středu, aniž by se o někom z nich zmiňoval jménem, a tak se vyvaroval všeho osobního. Chce, abychom nesmýšleli o lidech nad to, co je psáno v Božím slově, a tak se vyvarovali vyvyšování jednoho člověka nad druhého.

Verš 7: Těch, kteří snad hledali nenáležitě postavení mezi svatými, se ptá: „*Kdo tě odlišuje od druhého?*“ Jestliže se kvůli daru služebník nějak odlišoval od druhých, má jen to, co obdržel. Jestliže je to dar, pak mu byl dán, a ne získán nějakou zásluhou. Kde tu potom byl nějaký důvod ke chloubě? Jestliže není blízko Pána a silný v Jeho milosti, jak slabý je i ten nejvíce obdařený služebník! Jestliže tělo není souzeno křížem a Duch je zarmucován podle učení 1. Korintským 1 a 2, pak místo aby užíval svůj dar ve věrnosti k Pánu a pro požehnání Jeho lidu, je v ustavičném nebezpečí, že se bude snažit užít jej k vlastnímu vyvýšení.

Verš 8: Aby ukázal pošetilost těch, kteří se snažili vyvýšit sami sebe svými dary, ukazuje apoštol na rozdíl mezi přítomným stavem a podílem korintského shromáždění a budoucím podílem věrného služebníka v den Pána, o kterém mluvil. To „*nyní*“ v 8. verši je v kontrastu k „*potom (tehdy)*“ v 5. verši. Korintští hledali chválu od lidí „*nyní*“, v této době a v místě Kristova zavržení. Věrný služebník bude mít chválu od Boha „*potom*“, v den Kristovy slávy. Snažili se užít křesťanství k vlastnímu obohacení a vládnout jako králové; ale apoštol říká, že to je „*bez nás*“. Chtěl by, aby doba kralování přišla, ale stále jsme ve světě, od něhož byl Kristus zavržen a jímž byl přibit na kříž. Je tedy zřejmé, že tu není ani doba, ani místo pro následovníky Krista, aby vládli jako králové. Křesťanstvo upadlo do této korintské léčky, neboť vyznávající křesťané na všech stranách hledají přízeň světa, pokoušejí se řídit jeho běh a získávat jeho uznání.

Verš 9: Věrný následovník Krista nebude ani hledat, ani neobdrží moc nebo slávu v tomto světě. Jeho podílem bude utrpení a pohanění „*pro Krista*“, jak je ukázáno na životě apoštolově, tak dojemně před nás postaveném ve verších, které následují. Pokud se týká tohoto světa, podíl apoštola byl velmi podobný podílu těch nešťastných stvoření, která byla určena ke smrti a chována pro závěrečné výjevy při velkých římských podíváních. Diváky jsou nejenom diváci v amfiteátru, ale svět, andělé a lidé. Je skutečně dobré, abychom pamatovali na to, že církev je „učebnicí“ pro „*knížatstva a moci na nebesích*“ (Ef. 3,10).

Když čteme tyto verše, poznáváme, jak se svět dívá na tyto věrné následovníky Krista, jakými těžkými okolnostmi procházeli, a způsob, jakým s nimi svět zacházel.

Verš 10: Svět se na ně díval jako na „blázny“ a „slabé“, a v důsledku toho jimi „opovrhoval“. Ale oni byli spokojeni, že jsou blázni „pro Krista“. Žel, že příliš často můžeme být pokoušeni jako věřící v Korintu, abychom užívali svého poznání Krista k tomu, abychom se jevíli moudří v očích světa a abychom ve světě obdrželi moc a čest.

Verše 11-13: Pokud jde o okolnosti, Korintští byli „plní (nasycení)“ a „bohatí“ (verš 8), ale tito oddaní apoštolové museli „lačnět a žíznit“. Někdy byli nazí a v bouřích života dostávali rány. Museli chodit „nemajíce místa“ a pracovat svými vlastními rukama, aby získali to, co potřebovali k životu. Pokud jde o jednání, kterého se jim dostalo od světa, byli „haněni“, „pronásledováni“ a „uráženi“. Nicméně jednání, které obdrželi, jen sloužilo k tomu, aby vydali svědectví Kristu: když byli haněni, žehnali, když byli pronásledováni, trpělivě se poddávali, a když byli uráženi, modlili se.

Pokud jde o tento svět, apoštol považoval všechny jeho slávy za ztrátu a smetí (Fil. 3,8), zatím co svět sám jednal s apoštoly jako se smetím a spodiinou všech věcí. Jak požehnaně šli tito služebníci ve šlépějích svého Mistra a svou mírou sdíleli Jeho utrpení z ruky lidí. Podle Jeho dokonalého ocenění jejich věrnosti budou mít Jeho chválu a sdílet Jeho slávy v budoucím dni.

Verše 14-16: Tento obdivuhodný popis moci křesťanství, jak je ukázán v apoštolovi, musel Korintské zahanbit, tak jako skutečně zahanbuje i nás všechny. Nicméně apoštol nepíše proto, aby je zahanbil jako nepřátele, ale aby je varoval jako milované syny ve víře. Mohou mít tisíc vychovatelů, ale jednoho otce v Kristu, takže je prosí, aby byli napodobovateli svého otce.

Verš 17: Aby mohli být jeho napodobiteli, poslal apoštol Timotea, aby jim připomněl jeho „cesty v Kristu“. Jestliže si přeje, abychom my ho napodobovali, je to jen v té míře, jak jeho cesty jsou v Kristu. Byly tak požehnaně přivedeny před náš zrak ve zprávě o životě věrných služebníků, kterou právě podal. O Timoteovi může také říci, že se osvědčil, že je „věrný v Pánu“. Timoteus bude dále svědčit o tom, že apoštolovy „cesty v Kristu“ jsou stejné ve všech shromážděních. Lidé do svých systémů, které sami vytvořili, zavedli cesty podle vlastních myšlenek. Pro toho, kdo se poddává Písmu, nejsou jiné cesty než takové, jimž učil apoštol „všudy v každé církvi“.

Verše 18-21: Žel, že tehdy i nyní jsou „někteří nadutí“ a zcela lhostejní k apoštolovu inspirovanému učení. Ohledně takových apoštol ukazuje, že skutečný test duchovnosti není v řeči, ale v moci života. Pokud jde o řeč, apoštol nás musí o něco dále varovat, že můžeme mluvit jako anděl, a přece přitom nebýt ničím. Boží království se neukazuje pouze ve slovech, ale v tom, co jsme a co se ukazuje v duchovní síle (1. Kor. 2,4.5). Apoštol se ptá, jak k nim má přijít. Bude to s holí kázně, nebo v lásce a duchu mírnosti ke vzdělání? Jistě se můžeme ptát, jak by přišel ke křesťanstvu dnes; jak by přišel k nám?

Kapitola V

V 1. Korintským 3 a 4 pojednával apoštol o sporech a rozděleních, které existovaly ve shromáždění v Korintu. V dalším oddílu své Epištoly, který obsahuje kapitoly 5 až 7, má za velké téma svatost. V 1. Korintským 5 mluví spíše o kolektivní svatosti, v 1. Korintským 6 o individuální svatosti a v 1. Korintským 7 o svatosti ve vztazích v rodině. Ukazuje nám, že kolektivní svatost musí být udržována vymetením starého kvasu ze shromáždění a vyvržením zlé osoby ze středu svatých, že individuální svatost je udržována sebeodsuzováním a svatost rodiny správným užíváním vztahů ustanovených Bohem.

Apoštol už připomenul těmto svatým, že jsou Božím chrámem a říká: *„Duch Boží ve vás přebývá.“* Potom dodává: *„Chrám Boží svatý jest.“* (1. Kor. 3,16.17) Boží přítomnost je neslučitelná se zlem a vyžaduje svatost. Ať už má Boží dům jakoukoli formu, ať je to hmotná budova, jako tomu bylo za starých dnů, nebo duchovní budova, skládající se z věřících, první a neproměnná zásada Božího domu je svatost. *„Domu tvému náleží svatost.“* (Žalm 93,5) Ezechiel staví svatost jako velkou hlavní zásadu Božího domu. *„Tento,“* říká, *„je zákon toho domu: Na vrchu hory všechno obmezení jeho vůkol a vůkol, nejsvětější jest. Aj, ten jest zákon toho domu.“* (Ezechiel 43,12)

Verš 1: Tělesnost těchto věřících byla viděna nejen v tom, že se seskupovali kolem určitých oblíbených učitelů, a tak působili roztržky, ale dále se zjevovala v krajní mravní uvolněnosti. Byli obklopeni nečistotou pohanství, ze kterého právě vyšli, a byli zvyklí smýšlet lehkomyšlně o hrubých hříších. Nicméně se mezi nimi vyskytl případ nesvatosti tak hrubého charakteru, že by se za to styděli i pohané.

Verš 2: Nadto nejenže bylo v jejich středu toto hrubé zlo, ale byla tam i snášlivost vzhledem k činiteli toho zlého. Skutečně byli nadutí, místo aby se rmoutili. Je pravda, že neobdrželi žádné apoštolské směrnice, jak jednat s přestupníkem, ale duchovní instinkt by je měl vést alespoň k tomu, aby se pokorili kvůli hříchu toho zlého člověka a toužili, aby byl napraven. Tak se učíme, že vedle přímých naučení týkajících se určité odpovědnosti existují mravní city nové přirozenosti, které nás mají vést k tomu, abychom se zachovali určitým způsobem. Mohou vyvstat případy, kdy chození některého člověka se stane takovou zkouškou pro svaté, že touží, aby byl odstraněn z jejich středu, a přece nemají jasný důvod pro jednání. V takových případech Písmo jasně ukazuje, že můžeme věc předložit Pánu a rmoutit se před

Ním s ujištěním, že On zasáhne a rušitele odstraní. Pán v takovém případě udělá to, co bychom měli učinit my, když by případ byl jasný. Snad bude dobře, když si všimneme, že „vyvrhnout“ ve 2. verši a ve 13. verši jsou v originálu podobná slova. Kdosi řekl: „Pokoření se a modlitba jsou zdrojem pomoci pro ty, kdo cítí zlo a ještě neznají lék.“

Verše 3-5: Apoštol pokračuje a dává jasné směrnice, jak jednat v prokazaném případě veřejného zla. Byl nepřítomen tělem, ale přítomen v duchu, a už usoudil jako přítomný, aby oni, když se shromáždí, podle směrnic daných skrze apoštolskou autoritu a s mocí Pána Ježíše Krista jednali ve jménu Pána Ježíše Krista a „*vydali takového satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše*“. Je dobré si pečlivě všimnout těchto směrnic a jejich důsledků.

„*Když jste shromáždění*“ předpokládá shromáždění v jeho normálním stavu, složené ze všech svatých v místě, jednajících v duchu, který vedl apoštola, a v moci Pána Ježíše, která je s nimi. Takto shromáždění budou jednat jako představující Pána Ježíše Krista ve vydání takového satanu. Přestupník se choval takovým způsobem, že se prokázal být nevhodným pro přítomnost Pána, a tak byl vydán do satanovy sféry – mimo shromáždění. I tak nebyl pokládán za nevěřícího, neboť to bylo ke zkažení těla, aby duch mohl být spasen v den Pána Ježíše.

Dnes by toto nemohlo být provedeno tak, jako když věci byly normální. Nemohli bychom vydat takového satanu, neboť v troskách křesťanství žádná společnost nemůže říci, že vně jejich shromáždění není nic než satanův svět; a žádná společnost si nemůže nárokovat, že zahrnuje všechny svaté v daném místě. Nicméně, příkaz na konci kapitoly stále zůstává: „*Vyvrzte tedy toho zlého sami ze sebe*.“ Výsledek skutečně může být, že ta zlá osoba přijde pod moc satana, aby se naučila odsuzovat v sobě tělo, které neodsuzovala, když byla na místě moci Krista.

Verše 6-8: Apoštol dále ukazuje vážné výsledky mravní necitelnosti, která dovolila neodsouzené zlo v jejich středu. Zlo je představováno obrazem kvasu. Tak jako trochu kvasu pronikne celým těstem, tak známé, neodsouzené zlo v kterémkoli shromáždění křesťanů zasáhne celé společenství. Celé prokvašené těsto neznamená, že celé shromáždění se stane mravně zlým jako ten činitel zla, ale že se všichni stanou znečištěnými. Falešná zásada, že poznání hříchů ve shromáždění se týká jen přímo provinilého a nezahrnuje všechny, by nemohla být jasněji odsouzena. Proto nestačí jen vyvrhnout tu

zlou osobu; celé shromáždění se musí odsoudit kvůli nízkému stavu, ve kterém mohlo blahosklonně snášet zlo. Tak se očistí od starého kvasu a budou v praxi tím, čím jsou v postavení před Bohem v Kristu, totiž nenakvašeným těstem jako výsledek Kristova díla.

Takto jsme napomenuti, abychom drželi slavnost, ne se starým kvasem nebo lhostejností k hříchu, ani s kvasem zlosti a špatnosti, ale s upřímností a pravdou. Když apoštol říká: „*Slavme svátek*,“ nezmiňuje se výlučně o večeri Páně, ale spíše o celém období života věřícího na zemi, jehož je slavnost nekvašených chlebů předobrazem.

Verše 9-13: Ve verších, které následují, apoštol ukazuje, že když napomíná křesťany, aby vykonávali svatou kázeň a žili životem upřímnosti a pravdy, obrací se ke křesťanskému okruhu. Rozšiřovat to i na lidi světa by bylo ne-reálné a nemožné. Jestliže však někdo, kdo „*se nazývá bratr*“, žije v otevřeném a neodsouzeném hříchu, nemáme s ním mít společnost, ani ukazovat nějaké obecenství s ním, když s ním jíme. Není úkolem křesťana, aby se pokoušel napravovat svět tím, že bude soudit jeho zlo. To učiní Bůh ve svůj čas. Naší odpovědností je soudit každé zlo, které se ukáže ve společnosti křesťanů. Proto apoštol říká: „*Vyvrzte tedy toho zlého sami ze sebe*.“

Kapitola VI

Verš 1: Poté, co se apoštol zabýval s neodsouzenou nemravností v jejich středu, ukazuje na nesrovnalost u Korintských, když se chodí soudit před světské soudy, aby rozhodly spory mezi bratřími ve věcech náležitých k tomuto životu. Jasnou řečí kárá každého bratra, který má něco proti jinému bratrovi, protože se odvažuje hledat soudní urovnání u „*nepravých*“, místo aby se obrátil na svaté. Když mluví o světském soudu jako o „*nespravedlivém*“, dívá se na lidi tohoto světa v jejich vztahu k Bohu.

Verš 2: Aby ukázal rozporuplnost takového jednání, apoštol je žádá, aby se dívali na své jednání ve světle budoucího světa. Vědí, že v onen den budou svatí spojeni s Kristem, když bude vládnout nad světem a anděly. Jak neslučitelné je to, když hledáme rozsouzení u těch, které budeme jednou soudit.

Verše 3 a 4: Dále ukazuje marnost obracení se na svět, neboť jestliže svatí budou soudit svět a anděly, pak musí jistě být schopni rozsuzování v poměrně malých záležitostech každodenního života. A protože tomu tak je, pak jestliže mezi bratry vyvstanou spory týkající se tohoto života, tu ti nejméně oceňování ve shromáždění je mohou srovnat, poněvadž nevyžadují žádnou velkou duchovnost nebo dar, ale spíše zdravý rozum a čestnost.

Verše 5 a 6: Jestliže apoštol takto mluví, je to ve skutečnosti k jejich zahanbení, neboť to, že se chodí soudit před svět, se zdá dokazovat, že přes všechnu svou známost a dary, kterými se chlubili, mezi nimi nebyl moudrý člověk, který by byl schopen urovnat tyto malé záležitosti, a tak se bratr jde soudit s bratrem, a to před nevěřící. Je zřejmé, že apoštol mluví o věcech, které nemusí být předloženy shromáždění, neboť mohou být rozhodnuty „*moudrým*“ člověkem.

Verše 7 a 8: Když apoštol odsoudil toto světské jednání, mluví o nízkém mravním stavu, který vedl k takové praxi. Jako tak často, stojí za špatným praktickým jednáním špatné smýšlení a nedbání Božích zásad. Zjevně nebyli připraveni trpět křivdu anebo se sebou nechat kvůli Kristu nespravedlivě jednat. Naopak tím, že se chodili soudit s druhým, činili zlé a ve výsledku podváděli jeden druhého. Kde potom byla trpělivost a trpění pro činění dobrého? Jak kdosi řekl: „Neměli nedostatku v žádném daru, a nešli kupředu v milosti.“ A opět: „Mohu-li podržet charakter Krista, udělám to raději, než

abych podržel svůj plášť.“ (J.N.D.) Můžeme ukazovat hodně nelibosti a silných pocitů, když se domníváme, že nám někdo křivdí, a tak dokazujeme, že jsme více hotovi vzdát se Kristova charakteru než svých domnělých práv.

Verše 9-11: Apoštol pokračuje a mluví o zlých věcech, které vyvolávaly soudní procesy. Dává vážný popis zla, více v jeho zkaženosti než násilí, jak bujelo v Korintu, ale které nemá místa v Božím království. Když takto podal hrozný seznam zkažeností těla, říká: „*A takoví jste někteří byli.*“ Je to obdivuhodná milost, která nás může vytrhnout z nejnižšího místa zkažení a vzdálení od Boha a spojit nás s Kristem v nejvyšších místech slávy v domě Otce! Protože tito svatí žili v takových podmínkách, byli ve zvláštním nebezpečí, že se vrátí ke starým zvykům, nebudou-li se pevně držet Krista.

Jakkoli smutné byly tyto druhy zla, kterými bylo nutné se zabývat, přece může apoštol říci: „*Ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste.*“ Když apoštol říká, že jsou obmyti, pak zjevně nemá na mysli ustavičnou potřebu používání vody k odstranění každodenních znečištění, která nás olupují o obecenství s Kristem. To je vyjádřeno v obrazu umývání nohou. Spíše mluví o díle Ducha v novém narození, které je vykonáno jednou provždy a jímž je dána nová přirozenost, která se hrozí nečistoty těla.

Posvěcení nás vede ještě dále, neboť jestliže jsme byli umytím odděleni od nečistoty těla, tu posvěcením jsme dáni stranou pro Boha. Jiná místa Písma, jako je Jan 17,19 a 1. Tesalonickým 5,23, mluví o postupném posvěcování, kterým se věřící stává stále více oddaným Božím zájmům. Zde však je to absolutní oddělení věřícího, o kterém čteme v Židům 10,10: „*V kteréžto vůli posvěcení jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou.*“ Kámen, který je jednou vylomen z lomu, je z něho dán stranou provždy, i když později může být opracováván a otesáván, aby byl stále vhodnější pro úmysly mistra. Ospravedlněním byla duše dílem Krista zbavena všech žalob před Bohem. Skrze Ducha Svatého jsou tyto velké pravdy učiněny vlastnictvím našich duší.

Verše 12-20: Poněvadž máme novou přirozenost, jsme dáni stranou pro Boha a jsme ospravedlněni od viny svých hříchů, apoštol nám ve zbývajících verších kapitoly připomíná, že naše těla jsou pro Pána. Na jedné straně se máme vyvarovat jejich užívání pro uspokojování tělesných žádostí, na druhé straně je máme používat pro Boží slávu (verš 20).

„*Všechno*“ (apoštol zde mluví o správných věcech – o potravě a přirozených vztazích) je pro křesťana dovoleno, ale i tak se musíme mít na pozoru,

neboť ačkoli všechno může být dovoleno, v žádném případě to neznamená, že je všechno užitečné. Je tu nebezpečí, že když budeme užívat tyto správné věci, můžeme se dostat pod jejich moc. Apoštol se zmiňuje zvlášť o pokrmech. Protože pokrmy jsou pro tělo nutné a odpovídají jeho přirozeným potřebám, máme svobodu je jíst. Je však možné užívat pokrmy a tělo pro uspokojení svých choutek a stát se žráčci.

Dále apoštol mluví o tom, co není pro tělo dovoleno – skutečný hřích. Zde je nám připomenuto, že tělo je pro Pána a Pán pro tělo. Také nám připomíná, že tato těla jsou určena pro vysokou čest, neboť tak jako Bůh vzkřísil Pána, tak také vzkřísí tato těla svou vlastní mocí. Nadto jsou naše těla údy Krista a ten, kdo je připojen k Pánu, je s Ním jeden Duch. Apoštol se něčemu z této velké pravdy naučil při svém obrácení, neboť Pán mu řekl: „*Proč mne pronásleduješ?*“ Dotýkat se těla svatých znamenalo dotýkat se Krista. Jak vážný je každý hřích, ale jak speciálně vážný je hřích proti tělu, ve kterém bydlí Duch Svatý a které náleží Bohu. Naší výsadou a odpovědností je užívat toto tělo pro Boží slávu. Aby nám zdůraznil hlubokou důležitost svatosti, apoštol nám v průběhu kapitoly připomíná, že jsme umyti, posvěceni a ospravedlněni, a dále, že naše těla jsou pro Pána, připojena k Pánu, jsou obydlim Ducha Svatého, náležejí Bohu a mají být užívána pro Boží slávu; a také že Pán je pro tělo, a Bůh je svojí mocí vzkřísí.

Kapitola VII

Verše 1 a 2: Když apoštol napomenul svaté, aby udržovali svatost ve shromáždění (1. Kor. 5) a osobní svatost (1. Kor. 6), dává nám nyní směrnice k udržení svatosti v přirozených vztazích života. Křesťanství nikterak nedává stranou přirozený pořádek života, ačkoli chce korigovat zneužití, kterými padlý člověk tyto vztahy pokazil. Každý muž má svobodu mít vlastní ženu a každá žena svého muže, a to je skutečně správná cesta k vyvarování se pokušení k nesvatosti. Takto je naprosto odsouzen neoprávněný a nepravý nárok na vyšší duchovnost trváním na životě ve zdrženlivosti.

Verše 3-5: Apoštol dává svou radu těm, kteří jsou v manželském stavu. Vztahu má být dbáno s náležitým ohledem na druhého, poněvadž jsou na sobě vzájemně závislí.

Verše 6-9: Když řekl: „*Jeden každý manželku svou měj, a jedna každá měj muže svého,*“ tu starostlivě vysvětluje, že nedává příkaz, ale mluví jako ten, kdo souhlasí s manželským stavem. Jeho vlastní přání je, aby všichni byli jako on sám, svobodní od těchto vztahů. Ale uznává, že od Boha není dáno všem, aby zůstali bez manželství, a kde to tak není, „*lépe jest v stav manžel-ský vstoupiti*“.

Verše 10 a 11: Manželům nedává pouze svoji radu, ale přímý příkaz Pána. Žena nemá odcházet od muže. Jestliže už se oddělila, má zůstat neprovdaná, anebo se smířit se svým mužem. Muž nemá propouštět svou ženu.

Verše 12 až 17: Potom apoštol pojednává o nesnadném postavení bratra, majícího nevěřící ženu, nebo o postavení ženy, mající nevěřícího manžela. Zde dává svoji radu. Nemyslí se tu ani na okamžik na případ, že si věřící vezme nevěřícího, což je jasně proti myšlenkám Pána (2. Kor. 6,14). Zde jde o případ smíšených manželství, kde jeden z obou partnerů byl obrácen po uzavření manželství. V tomto případě není věřící znečištěn spojením s nevěřícím. Naopak nevěřící je posvěcen a děti jsou svaté. Tady posvěcení a svatost neznamenají duchovní stav, který je uvádí do vztahu s Bohem, ale spíše to, že skrze věřícího je vztah čistý a Bohem uznaný, takže v něm věřící může zůstat. Jestliže však nevěřící odejde, věřící je uvolněn z pout svazku s nevěřícím a nemá začínat žádný spor s tím, který odešel, neboť jsme povoláni k pokoji. To nedává věřícímu nijak volnost k tomu, aby odešel od nevěřícího, ani nedává opuštěnému věřícímu povolení k tomu, aby se znovu oženil nebo

vdala. Věřící má být dalek toho, aby se odděloval od nevěřícího, ale bratr nebo sestra mají za každou cenu zůstat v tom vztahu a spoléhat na Boha ohledně spasení nevěřícího. Takto zde bude poddanost tomu, co Pán dovolil, a chození v souhlasu s Jeho vůlí. Je nám také připomenuto, že toto je pořádek pro všechna shromáždění; tím je vyloučena církevní nezávislost. Jednotlivá shromáždění nejsou nezávislé společnosti, kde každé je ponechána volnost, aby přijala svou vlastní praxi. Boží slovo je stále naším jediným vůdcem a shromáždění, chodící ve světle Slova, budou zajedno v podřízenosti těmto naučením.

Verše 18 a 19: Apoštol mluvil o Božím povolání k víře, které přišlo k člověku, když byl spojen s nevěřícím. Nyní mluví o povolání k víře, které přichází k člověku, když je obřezaný nebo neobřezaný. Víme, že židovská výchova vedla některé k tomu, že přikládali velký význam ceremonii obřízky a že šli dokonce tak daleko, že říkali, že nebude-li pohan obřezán, nemůže být spasen (Sk. 15,1). Zde apoštol říká, že pro křesťana nemá cenu ani obřízka ani neobřízka. V Božích očích má cenu poslušnost Jeho slova, ne pouhé náboženské rozlišování těla.

Verše 20-24: Potom apoštol mluví o Božím povolání, přicházejícím k lidem v různých sociálních postaveních. Opět se učíme, že jako obřízka a neobřízka nemají nic společného s naším povoláním jako křesťanů, tak ani sociální postavení otroka nebo svobodného člověka nemají co říci ke křesťanskému povolání. Jako obecné pravidlo tedy platí: Ať každý zůstává v tom postavení, ve kterém byl povolán. Nemá tedy mít starosti, je-li otrokem. Jestliže se však otrok může stát svobodným, tím lépe. V každém případě nechť křesťanský služebník pamatuje, že je svobodný Páně, a svobodný, že je Kristův otrok. Oba byli vykoupeni za cenu a Ten, který nás vykoupil za cenu své drahé krve, má na nás první nárok. A tak, zatím co jsme napomínáni, abychom zůstávali ve svém povolání buď jako služebníci nebo jako svobodní, má to být „s Bohem“. To jistě ukazuje, že ačkoli může být správné zůstat otrokem, nebylo by správné pokračovat v nějakém nečestném obchodu, ve kterém by bylo nemožné být „s Bohem“.

Verše 25-34: Apoštol mluvil o takových, kteří byli povoláni v manželském stavu; nyní dává svou radu svobodným. Kvůli přítomnému stavu světa ve všech jeho bídách a potřebách, a protože čas je krátký a jeho pláč a radování se brzy přejdou – neboť způsob tohoto světa pomijí – apoštol soudí, že pro

křesťana je dobré, aby byl svobodný od pozemských pout. To však neznamená, že je-li někdo přivázan k ženě, že se má snažit být svobodný, ale jestliže je svobodný, je lépe zůstat takovým. Nicméně křesťané, kteří vstoupí do manželského stavu, nečiní špatně, ale budou mít trápení v těle a přidávají ke svým starostem. Apoštol chtěl, abychom, pokud to je možné, byli bez starostí, abychom mohli sloužit Pánu bez rozptylování. Přirozeně, a v té míře správně, se věřící v manželství snaží líbit jeden druhému, zatím co svobodní jsou volněji v duchu i v těle pro službu Pánu bez roztržitosti.

Verše 35-40: Když apoštol takto mluví, má na zřeteli náš užitek. Nepřeje si před nás klást osidlo, které by nás vedlo do oklamání, že bychom se stali mnichy nebo jeptiškami, což vedlo k tak mnohé zkaženosti ve velké části vyznávajícího křesťanstva. Všem ponechává volnost ke vstupu do manželství a dodává slova týkající se vdovy, ohledně které může vzniknout nejistota, že ta je volná, aby se vdala – pouze ať to je „v Pánu“. Ale apoštol soudí, že on má mysl Pána, když myslí, že by byla šťastnější, kdyby zůstala neprovdaná.

Kapitola VIII

V kapitolách 8, 9 a 10 apoštol pevně hájí svobodu jednotlivce, ale přitom vážně varuje proti jejímu zneužití. V 1. Korintským 8 jsme varováni před užíváním svobody způsobem, který by mohl vést k pádu **našeho bratra**. V 1. Korintským 9 je služebník varován před tím, že je možné užít svobodu **k vlastnímu odsouzení**. V 1. Korintským 10 jsme varováni před užitím svobody způsobem, který by mohl **uškodit našemu obecenství** a být k úrazu Židům nebo pohanům nebo Božímu shromáždění.

Verše 1-3: V 8. kapitole 1. Korintským apoštol otevírá toto důležité téma tím, že nám ukazuje nebezpečí, že budeme převracet svobodu jednotlivce v nevázanost a jednat ve svévoli, aniž bychom dbali na to, jaký účinek má naše jednání na druhé. Tak je možné, že se svoboda křesťana stane příčinou pádu pro jeho bratra. Apoštol velmi rozhodně zdůrazňuje své varování, když se zmiňuje o otázce jedení masa obětovaného modlám. Jednotliví věřící v Korintu, kteří věděli, že modla nic není, se mohli osobně cítit svobodní k tomu, aby šli do chrámu model a jedli maso obětované modlám. Ale to vzbuzuje otázku, zda by bylo správné tak činit, jestliže by to bylo na urážku pro nějakého bratra. Apoštol nejprve ukazuje, že to je jedna z důležitých otázek, na které nemůže odpovědět pouhá **známost**, ale velmi rychle může být urovnána láskou. To má prvořadou důležitost, neboť ačkoli je zde tato zásada uplatněna na zvláštní otázku jedení věcí obětovaných modlám, má široké uplatnění. V naší době nejsme v naší zemi konfrontováni s otázkou jedení masa obětovaného modlám, a přece může vyvstat mnoho jiných otázek – například otázka kouření křesťanů. Někteří by chtěli takovou otázku urovnat známostí, která myslí jen na škodlivé účinky, které kouření může mít na tělo, ale lepší cesta k urovnání takové otázky je skrze lásku, která se ptá: „Jaké působení to bude mít na mého bratra?“ Známost mne vede k tomu, abych se zabýval danou věcí – užitečností nebo provinilostí – ale láska myslí na mého bratra.

To apoštola vede k tomu, aby učinil několik důležitých poznámek o **známosti a lásce**. Předně říká: „*Všichni známost máme*“ – v nějaké míře v každém případě. Známost však nestačí; potřebujeme také lásku. V lidské přirozenosti je velká žízeň po známosti, ale jestliže sleduji známost za účelem nabytí známosti, pak mne jen nadme, zatím co láska vzdělá mého bratra.

Kromě toho poznáváme jen z části; proto důvěřovat naší **částečné** známosti pro urovnání otázek nás často smutně zavede k omylu.

Láska k mému bratrovi, která myslí na jeho dobro, bude jistější a lepší cestou k urovnání otázek, které jinak mohou sloužit jen mně a mé vlastní důležitosti.

Ale jak má být tato láska k mému bratrovi udržována v činnosti? Jen skrze lásku k Bohu, jak nám to říká apoštol Jan: „*Každý, kdo miluje toho, který zpłodil, miluje i toho, který zplozen jest z něho.*“ (1. Jana 5,1) A tak apoštol v tomto oddílu mluví o lásce k Bohu a připomíná nám, že jestliže člověk miluje Boha, neuvědomuje si pouze to, že nějakou malou mírou zná Boha, ale že je poznán Bohem. Vědomí o tom, že Bůh zná mne i všechno, co jsem udělal, neponechává místo pro pýchu, která by se pouhou známostí nadula.

Verše 4-6: Otázka jedení masa obětovaného modlám dále vede apoštola k tomu, aby načrtl krátký, ale důležitý rozdíl mezi modlami a pravým Bohem. Předně říká, že my křesťané víme, že modla není nic a že není žádný jiný Bůh než jeden. Padlý člověk si představuje mnoho bohů a mnoho pánů v nebi a na zemi; ale pro nás pro křesťany je tu jen „*jeden Bůh, Otec,*“ a „*jeden Pán, Ježíš Kristus*“. Zde nejde o to, aby nám bylo ukázáno Kristovo božství, ale o to, jak se Bohu zalíbilo zjevit sebe a místo, které božské Osoby zaujímají v cestách milosti vůči lidem. Otec zůstává v Božství a Bůh je zdrojem všeho a všechno je pro Něho. Syn, i když nikdy nepřestal být Bůh, se stal tělem a v člověčenství zaujal místo jako Pán. Tedy Ten, kterého známe jako Ježíše Krista, je Pán, jemuž jsme povinni prokazovat uctivost a poddanost. On je jak Stvořitel všech věcí, tak i Ten, skrze kterého jsme byli vykoupeni.

Verše 7-13: Když apoštol mluvil o rozdílu mezi láskou a známostí a když nám představil pravého Boha, ukazuje nyní, že i mezi pravými křesťany jsou někteří, kteří nemají tuto plnou známost, a proto nejsou s touto částečnou známostí schopni se povznést nad hluboce zakořeněné předsudky své pohanské výchovy ve vztahu k modlám. Zjevně nejsou zcela ujištěni, že modly nic nejsou a že maso, které jim je obětováno, se neliší od ostatního masa. Kdyby takoví jedli maso obětované modlám, vedlo by to ke zlému nebo poskvrněnému svědomí. Nadto když takový uvidí nějakého bratra, jak jí z obětí modlám, mohlo by se to pro něho stát kamenem úrazu a povzbudit ho, aby udělal něco, co by u něho způsobilo zlé svědomí a vedlo to k ztroskotání jeho víry a k začátku cesty, která vede do zahynutí. To nedává vzniknout otázce o možnosti, že by věřící zahynul, neboť Pán sám říká: „*Nezahynou na*

věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.“ (Jan 10,28) V jednom oddílku je věřící viděn ze strany Pána; v druhém ze strany člověka. Můžeme zklamat ve své odpovědnosti a udělat to, co, pokud se nás týká, by způsobilo, že náš bratr zahyne. Když tak jednáme, nejenom hřešíme proti svému bratrovi, za kterého Kristus zemřel, ale hřešíme proti Kristu. Apoštol proto končí myšlenkou, že láska k mému bratrovi by mne měla vést k tomu, abych nejedl maso, jestliže by můj bratr byl přiveden k pádu, kdybych je jedl.

Kapitola IX

Když apoštol v předcházející kapitole zastával svobodu věřícího v užívání masa a varoval před jejím zneužitím, přechází v této kapitole k tomu, aby mluvil o svobodě a právech služebníků Pána, a opět varuje před zneužitím těchto výsad. Ale když stanoví práva služebníků Pána v těchto věcech, stanoví důležitou zásadu, že taková práva jsou na podporu zájmů Krista a Jeho lidu, a nikoli pro oslavování sebe nebo pro povolování tělu.

Verše 1 a 2: Z 2. epištoly Korintským víme, že někteří zpochybňovali Pavlovo apoštolství, a tak Pavel začíná tuto část svého dopisu krátkou obranou svého apoštolství i své svobody. Měl vynikající znak apoštola, neboť viděl „*Ježíše Krista, Pána našeho*“. Kromě toho, jak mohli mít Korintští nějaké pochybnosti ohledně Jeho apoštolství, když oni sami toho byli pečetí a důkazem a jejich existence jako shromáždění byla výsledkem jeho „*práce v Pánu*“? Byli tam takoví, kteří ve své žárlivosti na apoštola byli ochotni naznačovat, že káže ze ziskných důvodů, hledaje zisk ze své služby (2. Kor. 11,9-12). Apoštol na tato nařčení odpovídá předně tím, že obhazuje práva služebníka (verše 3-14), a za druhé ukazuje způsob, jakým on těchto práv užíval (verše 15-27).

Verše 3-7: Pokud jde o práva služebníka Páně, měl Pavel spolu s ostatními apoštoly naprosté právo užívat obvyklých požehnání tohoto života: právo jíst a pít, právo mít při sobě věřící manželku, právo zdržet se práce vlastníma rukama. Nadto měl právo přijímat pomoc v „*tělesných věcech*“ na oplátku za svoji službu v „*duchovních věcech*“. Že tomu tak je, to ukazuje přirozenost a zdravý rozum, neboť apoštol se ptá: „*Kdo bojuje kdy na svůj náklad? Kdo štěpuje vinici, a ovoce jejího nejí? Aneb kdo pase stádo, a mléka od stáda nejí?*“

Verše 8-11: Dále nejen příroda, ale i Písmo dotvrzuje tato práva. „*Neboť v zákoně Mojžíšově psáno jest: Nezavážeš úst volu mlátícímu.*“ Když Bůh takto mluvil, nemyslel jen na voly. Neboť kvůli nám je to napsáno, aby nás to učilo, že jestliže orač a ten, kdo mlátí, mají užitek ze své práce, tak i služebníci Pána, jestliže rozsévají „*duchovní věci*“, mají naprosté právo na oplátku přijímat „*tělesné věci*“.

Verš 12: Jestliže druzí používali těchto práv, aby brali z tělesných věcí, čím více to mohl apoštol, který jim tak věrně sloužil! Jestliže odmítl přijímat z jejich tělesných věcí, nebyl to důkaz toho, že není apoštolem, ani že nemá právo od nich přijímat, ale spíše že v jejich případě soudil, že zájmům evangelia a Krista bude lépe poslouženo, když bude „všechno“ trpět (snášet), než když bude brát z jejich „tělesných věcí“. Apoštol nebyl ve své službě ovládán touhou po zisku, ale zájmy Krista a Jeho evangelia.

Verše 13 a 14: Nicméně práva služebníka zůstávala, v souladu s předobrazným učením služby ve spojení s chrámem a jeho oltářem. Nadto apoštol prohlašuje, že tato práva jsou podle toho, co nařídil Pán „těm, kteří evangelium zvěstují, aby z evangelia živi byli“. Ať je to přirozenost (verš 7), nebo Písmo (verše 9 a 10), nebo přímé nařízení Pána (verše 13 a 14), vše souhlasně zastává práva toho, kdo slouží v duchovních věcech, aby přijímal od svatých tělesné věci.

Verš 15: Když pečlivě hájil práva služebníka, apoštol ve zbývajících verších kapitoly ukazuje, jak on osobně užíval svých práv ve shromáždění v Korintu. Obrátil je v příležitost obětovat se sám zájmům Krista a Jeho evangelia. Jak někdo řekl: „Tato výsada je v jeho rukách zcela přeměněna v jiný druh výsady; to jest výsady obětování sebe Kristu a Jeho službě.“ Vzdal se jedné výsady, aby se těšil vyšší výsadě. Tak může říci: „Já jsem však ničeho toho neužíval.“ Nenapsal tento dopis proto, aby od nich hledal nějakou pomoc v časných věcech. Nechtěl od nich přijmout pomoc, aby nikomu nedovolil vyprázdnit jeho chválu v tomto směru.

Verše 16 a 17: Jestliže však mluví o chválení, ihned pečlivě vysvětluje, že nehledá oslavení sebe samého, protože káže evangelium, ale že to činí dobrovolně. Jemu byla svěřena správa, aby kázal evangelium, a ať to činil dobrovolně nebo ne, byl odpovědný vykonávat dílo, které mu bylo stanoveno. Jeho odměna nebude za to, že konal určené dílo, ale že je konal dobrovolně.

Verš 18: Jaká tedy byla jeho odměna? Taková, že při kázání evangelia se vzdal svých práv, takže evangelium mohlo být „bez nákladů“. Neužíval svých práv jako jemu náležejících, aby jich užil podle své vlastní vůle bez ohledu na vedení Pána. Snad bude dobré poznamenat, že slova „nevyužívat“, nacházející se v tomto oddílu a také v 1. Korintským 7,31, nemají v žádném případě význam, ve kterém je všeobecně užíváme (tj. zneužívat – p.p.). Vlastní význam je „užívat jako někdo, kdo má vlastnictví nějaké věci“; nebo

když nějaký člověk „to užívá dle libosti jako své vlastní“ (J.N.D.). Apoštol byl Pánem poslán, aby kázal, a Pánem bylo nařízeno, že má právo být podporován. Avšak on neužil tohoto práva, jako kdyby to bylo jeho vlastnictví, které by mohl užívat, jak by se mu líbilo. Myslel na Krista a Jeho slávu, a tak užil, nebo se zdržel užívání tohoto práva podle toho, jak mu Pán dával myšlenky k vykonávání služby způsobem, který bude nejlepší pro Kristovu slávu.

Verše 19-23: Takto, zcela svoboděn od všech, užil své svobody, aby se stal služebníkem všech. Když kázal evangelium Židům, chtěl k nim přicházet na jejich vlastní půdě, přizpůsobit se jejich způsobu myšlení a vyvarovat se věcí, které by je urážely. Na ty, kteří byli pod zákonem, mohl působit jako vstupující do všech jejich zkoušek jako pod zákonem, ačkoli starostlivě dodává: „*I když sám nejsem pod zákonem.*“ Na ty, kteří byli bez zákona, mohl působit na jejich půdě, ačkoli sám opět opatrně říká: „*I když nejsem bez zákona Bohu, nýbrž jsem zákonně poddán Kristu.*“ Pro slabého se stal jako slabý. Všem byl učiněn vším, aby veškerým způsobem některé zachránil. Nadto tak jednal kvůli evangeliu, které zde zosobňuje, když říká: „*Abych účastník jeho byl.*“

Verše 24-27: Když apoštol takto mluvil, pak z toho nesmíme odvozovat, že by se přizpůsoboval světu, aby unikl pohanění a šetřil tělo. Aby rozptýlil každou takovou chybnou myšlenku, v závěrečných verších ukazuje, že cesta služby je cestou sebezapření. Za službu existuje odměna, která je mnohem lepší než cena, kterou lze obdržet v pozemských sportovních hrách. Tam sportovci běží, aby dostali porušitelnou korunu, ale křesťan běží pro neporušitelnou. Ovšem jestliže proto, aby bylo možné obdržet pozemskou korunu, se vyžaduje střídmy život, oč mnohem více je třeba být střízlivý ve všech věcech, aby někdo obdržel neporušitelnou korunu. Apoštol neběžel s žádnou nejistotou ohledně slavného konce cesty. Pro něho boj nebyl jako něco povrchního, jako tlučení do vzduchu. Byl pečlivý v tom, aby nepovoloval tělu, ale spíše aby je držel v poddanosti, aby mu nebylo překážkou v jeho službě. Svatí v Korintu se chlubili svými dary a hledali pohodlí (1. Kor. 4,4-8). Varujeme se kázání bez praxe, neboť apoštol nás varuje, že je možné kázat, a přece být hodný zavržení. Kázat druhým není všechno. Nejprve musíme být skutečně křesťanem, a potom kazatelem, jsme-li k tomu Pánem povoláni.

Kapitola X – XI, 1

V desáté kapitole nás apoštol nejprve varuje, že je možné mít vyznání křesťanství a účastnit se křesťanských zvyků, a přece zahynout. Pak nám ukazuje pravý význam kalicha a chleba, kterými se účastníme večeře Pána, a uzavírá tím, že nás varuje před užíváním osobní svobody způsobem, který by kazil křesťanské obecenství nebo dával urážku Židům, pohanům nebo Boží církvi.

Verše 1-5: Apoštol už varoval **kazatele**, že je možné kázat a být zavržení hodný. Nyní varuje **vyznavače**, že je možné být pokřtěn a mít účast na večeři Páně, a přece být ztracen. Neříká, že můžeme mít účast na smrti Krista a zahynout, ale že je možné mít účast na symbolech Jeho smrti a zahynout. Tak odkrývá léčku, do které upadl velký zástup v křesťanstvu, když byl vytvořen systém svátostí, v němž je spasení učiněno závislým na účasti na křtu a večeři Páně. Aby tuto vážnou skutečnost ilustroval, apoštol se odvolává na historii Izraele. Připomíná nám, že Izrael byl pokřtěn v Mojžíše v oblaku a v moři, a že všichni jedli mannu a pili ze skály, která obrazně mluvila o Kristu. Nicméně ve „*ve většině z nich*“ se Bohu nezalíbilo a padli na poušti.

Verše 6-11: Nyní apoštol říká, že tyto věci se staly jako příklady. Zjevně ukazují v předobrazu na počáteční úkon v křesťanstvu – na křest – stejně jako na stálý úkon – na večeři Páně. I když jsou tato konání důležitá, nedávají účastníkům život. Žel, že je možné mít na nich účast, a přece žít způsobem, který přivolává Boží nelibost. Účastníci se tak mohou prokázat jako pouzí vyznavači a na konci zahynout.

Aby nás varoval před tímto nebezpečím, apoštol nám připomíná zlé věci, do kterých mnozí v Izraeli upadli. Činí to v úmyslu, abychom nejednali stejně jako oni. Předně si žádali zlé věci tohoto světa a opovrhovali nebeskou potravou (4. M. 11,4-6). Za druhé: Když povolili těmto žádostem, dovolili viditelným a smysly uchopitelným věcem, aby přišly mezi jejich duše a Boha, a upadli do modlářství. Oddali se splnění svých žádostí: „*Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali, aby hráli.*“ (2. M. 32,1-6) Za třetí: Když se odvrátili od Boha, upadli do hrubých hříchů v nesvatém spojení se světem a přišli pod Boží soud (4. M. 25,1-9). Za čtvrté: Toto nesvaté spojení zničilo všechny cit pro přítomnost Pána. Pokoušeli Pána, aby zkusili Jeho přítomnost slovy: „*Jest-li Hospodin uprostřed nás, či není?*“ (2. M. 17,7) Toto mluvení proti Bohu vedlo k vážnému důkazu Jeho přítomnosti, když jednal v soudu (4. M. 21,5,6).

Za páté reptali proti Boží cestě s nimi a upadli pod moc svých nepřátel (4. M. 14,2-4.45).

Pořádek, ve kterém jsou tyto zlé věci jmenovány, je zjevně mravní a nikoli historický. Žádost je v čele seznamu, neboť, jak nám říká apoštol Jakub, „*žádost když počne, porodí hřích*“ (Ep. Jakuba 1,15). To vede k modlářství, neboť to, co si žádáme, se stává modlou mezi duší a Bohem. Potom je skrze modlu utvořeno nesvaté spojení se světem, které pak zničí každý pocit o Boží přítomnosti u Jeho lidu a vede k reptání nebo vzpouře proti Božím cestám, jimiž snad trestá lidi kvůli jejich zlým cestám.

Tyto zlé věci přivedly na Izraelity Boží soud: „*Zhynuli*“, „*padli*“, „*zhynuli od hadů*“, „*zhynuli od záhubce*“. Dále se ty věci, které se jim přihodily, staly pro nás předobrazy a varováním, abychom nejednali tak, jako jednali oni. Totiž abychom, zatím co se na jedné straně účastníme křesťanských úkonů, na druhé straně nenechávali volně působit žádost a abychom neupadli pod moc hříchu, satana a smrti.

Verše 12-14: Apoštol dále zkoumavými slovy používá tato varování na vyznávající křesťany. Varuje nás před přirozenou sebedůvěrou těla: „*Kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.*“ Nemysleme si, že účastníme-li se večere Páně, jsme proto bezpečni před pádem do nejhrubších hříchů. Ale je nám připomenuto, že Bůh je zdrojem naší pomoci. Pokušení, která na nás přicházejí, jsou obvyklá lidská a Bůh nikdy nedovolí, abychom byli pokoušeni, aniž by vytvořil cestu úniku, ačkoli, žel, my můžeme tuto cestu zanedbávat. „*Proto,*“ říká apoštol, „*utíkejte modlářství.*“ Varujte se všeho, co by podněcovalo žádost, přišlo by mezi duši a Boha a vedlo by k vnějšímu pádu.

Verše 15-17: Když nás varoval před zneužitím křesťanských úkonů, apoštol před nás staví pravý význam symbolů, kalicha a chleba, ve večeri Páně. Pro nás je kalich „*kalichem dobrořečení (požehnání)*“, symbolem Kristovy krve, který nám připomíná Jeho smrt, když krev, očišťující od všelikého hříchu, byla vylita na kříži. Pro Něho to byl kalich soudu. Ale kalich, který přinesl soud na Něho, zajišťuje požehnání pro nás. Kalich soudu pro Krista se tak stává kalichem požehnání pro věřícího. Za tento kalich můžeme děkovat. Když mluvíme o žehnání (dobrořečení) kalichu, není tu žádná myšlenka na zasvěcení předmětů jednotlivcem podle myšlenek zkaženého křesťanstva. Apoštol říká: „*(My) dobrořečíme*“, „*(My) lámeme*“, „*(My) se účastníme.*“ Je to akt díkůčinění, na kterém mají podíl všichni, kteří se účastní.

Když máme účast na chlebu, vyjadřujeme dvě velké pravdy. Předně rozlomeným chlebem – „*chléb, který lámeme*“ – vyjadřujeme velkou pravdu, že máme podíl v Kristově smrti, Jeho tělo bylo vydáno za nás. Za druhé, v nerozlomeném chlebu, máme symbol duchovního Kristova těla, které zahrnuje všechny pravé věřící, a když se účastníme toho „*jednoho chleba*“, vyjadřujeme své ztotožnění s tím jedním tělem, jehož Kristus je Hlava a všichni věřící údy. „*Jeden chléb*“ nejen vyjadřuje, že ti, kteří v dané chvíli mají účast na chlebu, jsou jedno, nejen že věřící v nějakém zvláštním místě jsou jedno, ale vyjadřuje jednotu celého těla, které zahrnuje každého pravého věřícího.

Verše 18-22: Když apoštol ukázal hluboký význam kalicha a chleba, varuje nás, abychom neměli podíl na lidských společenstvích. Ta jsou dána stranou nebo jsou Kristovou smrtí odsouzena. Zmiňuje se o Izraeli, aby dal důležitou zásadu, že účastí na oběti vyjadřujeme obecenství na všem, co vyjadřuje. Pro křesťana se tak stává velice vážným to, když se účastní něčeho, co vyjadřuje společenství s modlami. Korintští věřící věděli, že modly samy o sobě nejsou ničím a že jim obětované maso se nikterak neliší od jiného masa (kap. 8,4). Proto byli v nebezpečí, že se budou domnívat, že mohou být přítomni v pohanském chrámu a jíst maso obětované modlám. Apoštol říká: Ne, zapomínáte, že věci obětované modlám jsou ve skutečnosti obětované démonům, kteří jsou původci tohoto uctívání model. Modla skutečně není nic, ale démoni, kteří stojí za modlami, jsou velmi skuteční, a když vedou lidi k uctívání model, vedou je k uctívání démonů, a tak si присvojují uctívání, které náleží jen Bohu. Jak by se potom křesťan, který tím, že pil z kalicha Páně a vyjádřil tak společenství s Pánem, s Jeho smrtí a Jeho lidem, mohl odvážit pít z kalicha, který vyjadřuje společenství s démony? Jestliže usedneme ke stolu Pána, kde On předsedá, a účastníme se požehnání, která On dává, jak se potom můžeme účastnit zlých věcí, které dávají démoni k uspokojení těla u svého stolu? Pán je jistě žárlivý na to, aby láska Jeho lidu nebyla odváděna k někomu jinému. Může věřící, který se těšil z lásky svého Pána, beztrestně Pána ignorovat? Jsme silnější nežli On? Chraňme se toho, abychom provokovali Pána k soudcovskému jednání ve vládě, jako to musel učinit s Izraelem!

Verše 23-11,1: Když nás apoštol varoval před každým společenstvím s modlářstvím, odpovídá na otázku, která může vyvstat, pokud se týká jedení masa mimo modlářský chrám. Nesnáze mohou vyvstat na trzích nebo při

hostinách v soukromých domech, kde může být prodáváno nebo předkládáno maso obětované modlám. V takových případech si každý má uvědomit, že jestliže všechno je dovoleno, nemusí to nikterak znamenat, že všechno je užitečné, a že máme zvažovat, co bude ke vzdělání a prospěšné pro druhé. V krámech nebo při jídlech se nemusíme ptát, protože můžeme přijímat potravu jako patřící Pánu a jako Jeho opatření. Jestliže však je poukázáno na to, že maso bylo obětováno modlám, pak se křesťan má zdržet jídla kvůli věřícímu, který kvůli tomu má obtížené svědomí, a zbránit nevěřícímu, aby vznesl obvinění, že věřící jedí z masa obětovaného těm samým modlám, které zavrhuje.

Při jídle a pití, stejně jako při všem ostatním, co děláme, máme proto zvažovat nejen sebe a svoji svobodu, ale „*Boží slávu*“ a svědomí svých bratří, a tak se vyvarovat urážky pro Židy nebo pohany nebo pro Boží církev. Dále se máme nejen vyvarovat toho, abychom komukoli byli urážkou, ale máme následovat apoštola, totiž v tom, jak on se líbil všem lidem ve všech věcech, nehledaje svůj vlastní užitek, „*ale užitku mnohých, aby spaseni byli*“. A jakým způsobem se snažil „*líbit všem*“? Můžeme si být jisti, že to nebylo připojováním se k jejich zlým věcem, ale následováním Krista ve vší Jeho sklánející se milosti. Apoštol takto může uzavřít tuto část své Epištoly napomenutím: „*Následovníci moji buďte, jako i já Kristův.*“

Kapitola XI

Kapitoly 11 až 14 obsahují naučení, která mají pro Boží lid celého křesťanského období velkou důležitost, poněvadž před sebou mají věřící, když jsou shromážděni v jednom místě, a staví před nás Boží pořádek pro taková shromáždění.

Je velkým milosrdenstvím mít uprostřed zmatení v křesťanstvu, kde je Boží pořádek dáván lidským pořádkem tak velkou mírou stranou, inspirovaný záznam Božích myšlenek pro Jeho lid, když se shromažďuje. Když odmítneme každé spojení s jakoukoli formou shromažďování, která dává Boží pořádek stranou, je stále možné – následujeme-li apoštolských směrnic – shromažďovat se v poslušnosti vůči Božímu slovu, a tak také podle jednoduchosti božského pořádku.

Podíváme-li se na verše 11,17.18.20.33.34 a 14,23.26.28.34.35, velmi jasně se ukáže, že tyto kapitoly hledí na Boží lid, když je shromážděn v nějakém místě.

Nejprve jsme v kapitole 11,1-16 poučováni o Božím pořádku ve stvoření jako o nezbytném úvodu k Božímu pořádku ve shromáždění.

Za druhé se v kapitole 11,17-34 učíme, že Pán sám je pro svůj lid velkým středem shromažďování a že nejvyšší pohnutkou, která může shromažďovat Boží lid, je připomínání si Jeho samého ve slavení večeře Páně. Jsme poučováni ohledně stavu a chování, které se hodí k této svaté příležitosti.

Za třetí jsme v kapitole 12 poučováni o svrchovaném působení Ducha Svatého v rozdělování darů v těle Krista, „jednomu každému obzvláště, jak ráčí“, a že naše shromažďování je ovládáno tou velkou skutečností, že věřící jsou údy Kristova těla a že Duch Svatý je mocí pro veškerou službu.

Za čtvrté se v kapitole 13 učíme, že duch, který ovládá Kristovo tělo, je láska, zdroj každé pravé služby.

Za páté je nám v kapitole 14 dáno naučení o vykonávání služby ve shromáždění, tak aby vše bylo v lásce, ke vzdělání a podle Božího pořádku.

V předchozí části Epištoly máme naučení, která nás vedou, pokud jde o naše chování jako jednotlivců. Nyní jsou zde naučení týkající se Božího pořádku ve stvoření, abychom byli uvedeni do správných vztahů navzájem jako muži a ženy, a tak jsme připravováni, abychom správně zaujímali své místo ve vzájemném vztahu ve shromáždění.

Verš 2: V souhlasu s milostí, která ráda uznává vše, co je ve svatých od Boha, apoštol začíná tento nový oddíl Epištoly slovy chvály. I když ve shromáždění je mnoho toho, co je třeba odsoudit, apoštol je může alespoň chválit, že ve všech svých otázkách si na něho vzpomínají a zachovávají ustanovení, nebo „směrnice“, které jim dal.

Verš 3: Po těchto slovech schválení přechází apoštol k tomu, aby dal směrnice týkající se existence jiného vážného nepořádku mezi věřícími v Korintu. Ženy opouštěly své pravé místo poddanosti, zatím co muži ustupovali ze svého místa autority.

Aby korigoval tento nepořádek, apoštol se dává cestou, která je v Písmu často použita k vyjasnění otázek. Abychom se dověděli princip, obsažený v nějaké otázce nebo těžkosti, jsme vedeni zpět tam, kde tato zásada byla vysvětlena poprvé. Když zde vyvstala otázka ohledně vzájemného postavení mužů a žen, jsme vedeni k pořádku prvně ustanovenému ve stvoření. Je pravda, že v Kristu – v novém stvoření – „*není služebník ani svobodný, ani muž ani žena*“ (2. Kor. 5,17; Gal. 3,28). Ve starém stvoření, stejně jako v církvi, tyto rozdíly stále existují. Křesťanství, jakkoli přináší veliké všeobecné výsady, nedává pořádek ve stvoření stranou, a dokud jsme v tomto smrtelném těle a ve scéně, kde tyto rozdíly existují, je křesťan odpovědný, aby na tento pořádek dbal.

Jako první velkou pravdu ve spojení se stvořením apoštol prohlašuje, že „*všelikého muže hlava jest Kristus*“. Zde není žádný vztah k tomu, že Kristus je Hlavou církve. Znamená to, že Kristus, když se stal člověkem a vstoupil na scénu stvoření, nezbytně zaujímá místo přednosti a autority nad lidmi. Nadto „*hlava ženy je muž, hlava pak Kristova je Bůh*“. Toto další konstatování nikterak nepůsobí újmu božství Syna. V tomto oddílu se nejedná o Kristovo místo v Božství, ale o místo, které zaujal ve stvoření. Prostý a krásný pořádek stvoření je pak tento: Hlava ženy je muž. Hlava muže je Kristus. Hlava Kristova pak je Bůh.

Zdroj veškeré bezbožnosti, nepořádku a následné bídy v tomto přítomném světě může být sledován zpět až k pádu, kdy žena byla svedena, aby opustila své místo poddanosti vůči muži, a muž zklamal ve svém místě autority nad ženou. V pořádku stvoření selhali oba, muž i žena. Ale Kristus přišel do výjevu tohoto stvoření a při Něm není – a nemůže být – žádné selhání. Od začátku až do konce své obdivuhodné stezky byl dokonale poddaným člověkem, který vždy konal Boží vůli, a to až do smrti. Zatím co selhání člo-

věka naplnilo výjev bezbožností a bídou, Kristova dokonalost přinese pořádek a požehnání těm, kteří se Mu poddávají jako Hlavě, a nakonec uvede nová nebesa a novou zemi, když Bůh bude všechno ve všech.

V křesťanském okruhu má být prožíváno požehnání pořádku stvoření. Jestliže se žena poddává muži a muž vykonává správným způsobem svoji autoritu a **sám je také poddán Kristu** – Tomu, jenž jako člověk byl dokonale poddán Bohu, pak následkem bude pořádek místo zmatku a závislost místo bezzákonnosti.

Verše 4-6: Apoštol dále ukazuje, jaký je dosah tohoto pořádku stvoření na křesťanské muže a ženy. Zmiňuje se o vykonávání modlitby a prorokování, kde na jedné straně mluvíme k Bohu za sebe nebo za druhé, a na druhé straně mluvíme k lidem za Boha. Ve spojení s modlitbou a prorokováním mluví o tom, že hlava ženy má být přikryta na znamení poddanosti, a hlava muže nepřikryta jako znamení autority. Jestliže se muž modlí nebo prorokuje s přikrytou hlavou, zneuctuje sám sebe, neboť vyznává, že se obrací k Bohu v modlitbě jménem druhých nebo mluví k lidem z Boží strany a zároveň opouští místo autority, které mu Bůh dal. Je se za takových okolností co divit, když Bůh nebo člověk mu nechtějí naslouchat? Pokud se žena modlí nebo prorokuje s nepřikrytou hlavou, vyznává, že vyjadřuje své místo závislosti na Bohu (v modlitbě) nebo přichází od Boha (v prorokování) a zároveň opouští místo poddanosti, na které ji Bůh postavil. V obou případech zneuctují sami sebe, neboť každý, kdo nezaujímá své místo, je před Bohem zneuctěn. Žena s nezakrytou hlavou prakticky zaujímá místo muže, jehož hlava je oholena (ostříhána). Skutečnost, že pro ženu je hanba mít hlavu oholenou, by ji sama měla učit, aby si ji přikryla.

Verš 7: Apoštol nám pak udává důvod pro pořádek ve stvoření. Muž byl do stvoření postaven, aby vykonával vládu jako Boží představitel na zemi, a jako takový má odpovědnost udržovat si autoritu. Ve vykonávání své odpovědnosti oslavuje Boha. Když žena zaujímá své místo poddanosti, bude pro slávu muže.

Verše 8-10: Apoštol nám připomíná, že žena byla **z** muže a **pro** muže. Z toho důvodu má žena na hlavě nosit to, co je znamením, že je tu nad ní autorita. Tím je vydáváno svědectví nejen před lidmi, ale i před anděly, kteří jsou zainteresovanými pozorovateli Božího pořádku ve stvoření, stejně jako moudrosti Jeho cest v církvi. (Viz 1. Kor. 4,9; Ef. 3,10.)

Verše 11 a 12: Tato otázka autority a poddanosti v pořádku stvoření však nikterak neoslabuje skutečnost, že muž a žena jsou závislí jeden na druhém, avšak vzájemnou závislostí, která má být v Pánu. Muži a ženy ve světě odvrhli svou poddanost Bohu, a proto se stále více snaží být vzájemně nezávislí. V křesťanství jsou vedeni zpět k závislosti na Pánu, a tím navzájem, a k uznání, že všechny věci jsou od Boha. Jak můžeme být nezávislí na Tom, z něhož je náš původ?

Verše 13-15: Když apoštol konstatoval pořádek stvoření, obrací nyní zřetel k přírodě, aby se v ní naučili, co se sluší. Tím, že žena má ve svých dlouhých vlasech přirozené přikrytí, příroda jí naznačuje její místo poddanosti a říká nám, že skrytá žena je krásná žena, zatím co žena, která si odstřihává vlasy a napodobuje muže, je u všech v opovržení. Stejně tak muž s dlouhými vlasy přivádí na sebe hanbu.

Verš 16: Apoštol nakonec mluví o zvyku. Jestliže je některý člověk svárlivý, je sám v posuzování, které stojí proti zvyklosti Božího shromáždění. Takto i zvyklost, když není dotčena žádná závažná zásada, může být brána jako prostředek k udržení pořádku. Opovrhování zvyklostí může ukazovat, jak řekl kdosi jiný, „ne svědomí ani duchovnost, ale tělesnou lásku k odlišnosti od druhých a v podstatě čirou marnivost“.

Apoštol takto mluvil o tom, co je pravda ve stvoření (verše 3-10), co je správné „v Pánu“ (verše 11 a 12), co je milé podle přírody (verše 13-15) a co je dovoleno podle zvyklosti (verš 16), aby ukázal pravé postavení mužů a žen ve vzájemném vztahu.

V oddílu, který následuje, apoštol přechází k tomu, aby mluvil o Božím pořádku, když se Boží lid schází jako církev, a k tomu nás pořádek stvoření připravil.

Verš 17: Žel, že ve shromáždění v Korintu existoval tak vážný nepořádek, že slavnost jídla na památku, která měla být pro jejich požehnání, se stala příčinou pro uvedení na ně Božího jednání ve vládě. Jejich shromažďování nebylo k lepšímu, ale k horšímu.

Verše 18 a 19: Předně místo aby jejich shromažďování jako církve vyjadřovalo jejich jednotu jako údů jednoho těla, jak to je vyjádřeno v jednom chlebu, jenom zjevovalo ducha rozdělení, který mezi nimi existoval. Byla tam mezi nimi rozdělení (schisma), která vedla k sektám (herese), jež se ve

shromáždění formovaly. Ta dvě slova jsou rozdílná a nastolují různé myšlenky. Rozdělení nebo schisma je různost v názoru, myšlenkách a cítění, která existovala uvnitř shromáždění. Herese (řecky: hairesis) je sekta nebo strana, vytvořená mezi svatými, aby držela nějaký zvláštní názor nebo aby následovala zvoleného učitele. Ve shromáždění v Korintu zřejmě existovalo obojí. Ale rozdělení nebo schisma uvnitř, nejsou-li odsouzena, brzy povedou k heresi neboli sektě navenek, nebo dokonce k rozdělení shromáždění na různé sekty. Stav shromáždění se zjevně stal tak špatným, že Bůh dovolil, aby tato rozdělení způsobila sekty nebo strany, aby zjevil ty, kteří stáli za pravdou, kteří jsou zde nazvaní „osvědčení“. Zlo dosáhlo takového rozvinutí, že nebyla jiná cesta udržení svědectví pravdě. Bylo nezbytné, aby se zlo ukázalo samo, takže pravda mohla být zjevena. (Srovnej s Titovi 3,10, kde kacíř měl být vyvržen.)

Verše 20-22: Když se shromažďovali, bylo to navenek, aby jedli večeři Páně. V praxi ale slavili svou vlastní hostinu. Apoštol říká: *„Každý nejprve s jídlem večeře své se uspíší.“* Večeře byla ustanovena Pánem na konci jedení velikonočního beránka. Korintští si to zjevně vzali za příklad a sešli se nejprve ke společenské hostině, na jejímž konci jedli večeři Páně. Kromě toho při této předchozí hostině nechali chudé, aby byli hladoví, zatím co někteří pili nad míru. Ale, nehledě na tyto výstřelky, shromáždění nebylo místem pro společenské hodování. *„A cožpak domů nemáte k jídlu a k pití?“* ptá se apoštol. Anebo chtěli zahanbovat chudé a pohrdali Boží církví, která zahrnuje chudého i bohatého? Apoštol musí podruhé říci: *„V tom nechválím.“* To, že pamatovali na apoštola a dbali na jeho směrnice, vyvolalo jeho chválu. Kvůli jejich roztržkám a zneužívání večeře Páně je může jen odsuzovat. Zavedli do shromáždění sociální prvek, který vedl k sociálním rozdílům a k trpění těla. Jejich shromažďování tak bylo praktickým popřením jak večeře Páně, tak i Božího shromáždění (církev).

Verš 23: Aby korigoval tato pohoršení, apoštol předkládá pravdu o večeři, jak byla Pánem ustanovena a jemu zjevena. Bylo poukázáno na to, že apoštol neměl zvláštní zjevení týkající se křtu, který je individuální záležitostí. S večeří jsou spojeny všechny velké pravdy týkající se jednoho těla, které byly zvláště dány Pavlovi, aby je oznámil. Ačkoli večeře byla dána dvanácti, Pavel neobdržel svou známost od nich, ale skrze zvláštní zjevení od Pána, které mělo být vydáno věřícím z pohanů. Apoštol nám připomíná dojemné okolnosti, za kterých Pán ustanovil večeři. Bylo to *„v tu noc, v kterou zrazen*

jest“. Té samé noci, v které zlo člověka vyrostlo do výše, se velice požehnaně ukázala nezištná Kristova láska. Když žádost vedla ke zradě, láska ustanovila večeři.

Verše 24 a 25: Tuto hostinu neobklopuje žádné tajemství, jak je lidé do ní rádi vnášejí. Vše je jednoduché. Je to prosté, avšak dojemné připomínání si smrti Krista. Chléb mluví o Jeho těle – o Něm samém. Kalich mluví o Jeho krvi – o Jeho díle. Symboly těla a krve jsou oddělené a mluví o smrti Krista. Jak chléb, tak kalich mají být brány, jak Pán říká, „*na mou památku*“. To dává večeři její zvláštní charakter. Je to večeře na připomínání, ne slavení něčeho, co v té chvíli je, ale připomínání něčeho v minulosti. Kdosi řekl: „Večeře Páně nám má připomínat Krista, Jeho smrt; ne naše hříchy, ale odpuštění našich hříchů a to, že jsme milováni.“ Kalich je nová smlouva v Kristově krvi; ne stará smlouva zapečetěná krví býků a kozlů, ale nová smlouva se všemi jejími požehnáními zajištěnými krví Krista, smlouva, která oznamuje Boha v milosti a ve které už nejsou připomínány hříchy.

Verš 26: Když jíme a pijeme, „*zvěstujeme smrt Páně, dokud nepřijde*“. To jsou slova kárající ty, kdo z jakékoli příčiny mluví pro to, aby se večeře nekonala. Slavnost nikdy nemá být dávana stranou, dokud On nepřijde.

Verš 27: Když bratřím připomněl pravý charakter večeře, apoštol se vrací k pohoršení v jejich středu a varuje je, aby nebrali účast na večeři nehodným způsobem. Jedli nehodně, když přijímali večeři, aniž by soudili své cesty a bez rozeznání toho, o čem chléb a kalich mluví – těla a krve Pána. Nerozlišovali mezi obyčejným jídlem a jídlem, které bylo památkou Pánova těla, daného za nás, a Jeho pro nás vylité krve.

Verše 28 a 29: Aby napravili své nehodné cesty, apoštol je vyzývá, aby každý sám sebe zkusil, a tak aby jedl. Zkoušení, nebo sebeodsuzování všeho, co není v souladu se smrtí Krista, je jednání jednotlivce. Když se zkusil, nemá se zdržovat večeře. Naopak čteme: „*Tak jez*.“ Jsme tak varováni, abychom nejedli nehodným **způsobem**. Ve 29. verši by mělo být vynecháno slovo „Páně“. Zmínka je zde pravděpodobně o jednom těle, jehož všichni křesťané jsou údy, zatím co ve verši 27 je před námi skutečné tělo Pána. Musíme mít na paměti, že nepořádky v Korintu dávaly stranou obojí, jak večeři Páně, tak i shromáždění /církve/ (verše 20 a 22).

Verše 30-32: Nepořádky, existující mezi korintskými věřícími, uvedly na shromáždění kárající ruku Pána. Přířímým důsledkem tohoto kárání bylo, že

mnozí byli slabí a nemocní, a mnozí spali. Byli smrtí vzati ze shromáždění na zemi. To apoštola vede k vyhlášení důležité zásady, že jestliže se sami soudíme, nebudeme souzeni. Nejen naše cesty potřebují být souzeny, ale také my sami – naše skryté pohnutky, myšlenky, náklonnosti, které vytvářejí stav duše. Když odmítneme sami se soudit, přijdeme pod kárající ruku Pána. Ale i tak to je milost, která nás v přítomné době provádí kázní, místo aby nás v budoucnosti odsoudila se světem jako hříšníky.

V průběhu této Epištoly pozorujeme vážný vzestup apoštolových varování. V 8. kapitole jsme varováni, abychom nezraňovali svědomí svých bratří, a tak nehřešili proti Kristu (verš 12). V 9. kapitole jsme varováni, abychom drželi tělo pod kontrolou, abychom, když jsme kázali druhým, nebyli sami zavrženi (verš 27). V 10. kapitole je varování, abychom dali pozor a neprovokovali Pána k žárlivosti (verš 22). Je to vážná věc nedbat na svědomí svých bratří; může být osudnou věcí provokovat Pána k žárlivosti. Tak tomu bylo u některých v Korintu, neboť v 11. kapitole čteme, že když Pán byl provokován k žárlivosti, jedná kvůli své vlastní slávě s tím výsledkem, že mnozí byli vzati smrtí.

Verše 33 a 34: Je nutné uvážit, že mnohé z vážných nepořádků, které byly v Korintu, dnes v křesťanstvu neexistují; **ne proto, že by bylo dbáno Božího pořádku**, ale proto, že křesťanstvo naprosto změnilo pravý charakter večeře a zavedlo pořádek, který vynalezli lidé. V Korintu bylo pohoršlivé zneužití skutečné účasti na večeři; avšak neztratili její význam a nezměnili její charakter. Křesťanstvo skutečně odstranilo některá z hrubých zneužití, ale ztratilo pravý význam toho, k čemu se ta zneužití vázala. Jakkoli špatné bylo korintské zlo, zlo v křesťanstvu je horší. Převrátilo večeři připomínání v prostředek milosti. Na svátku, o kterém Pán mohl říci: „*To číňte na **mou** památku*“, se bere účast v naději, že člověk obdrží nějaké požehnání pro **sebe**. Ba, co je ještě horší, že večeře připomínání pro svaté byla převrácena v rituální prostředek spasení pro hříšníky.

Kromě toho, zatím co se křesťanstvo snažilo napravit nehodný způsob účasti na večeři, připouští nehodné lidi. Národní církve nemohou vyloučit z večeře neznovuzrozené členy. Svět má otevřenou cestu, aby se účastnil s pravými věřícími. Dále křesťanstvo nejen naprosto změnilo charakter večeře, ale zavedlo svůj vlastní pořádek do jejího zachovávání. Obvykle nikdo, než jedině lidsky autorizovaný pověřený člověk, nemůže obstarávat večeři.

Je nápadné, že v Epištole, která více než všechny ostatní mluví o Božím pořádku pro shromáždění, není ani zmínky o diakonech, starších či biskupech. A v té kapitole, která pojednává o hrubých nesprávnostech, není ani zmínka o tom, že by měly být korigovány ustanovením nějakého oficiálně zřízeného člověka pro vysluhování večeře. Je udán pravý charakter večeře, je trváno na správném stavu duše, ale v jejím obstarávání je vše ponecháno volnému a neomezovanému vedení Ducha Svatého. V kapitole, která následuje, jsme poučováni o těchto projevech Ducha ve shromáždění.

Kapitola XII

Apoštol představil večeri Páně jako důležitou pohnutku pro shromáždění jako církev. Nyní před nás přivádí dary Ducha Svatého a Jeho přítomnost ve shromáždění, bez které nemůže být udržován žádný pořádek podle Boha, když se svatí scházejí, aby se účastnili večere nebo pro vykonávání služby.

Z tohoto oddílu se učíme, že církev je Kristovo tělo, zformované Duchem, a že v těle Duch Svatý působí pro dobro těla rozdělováním darů každému člověku jednotlivě, jak On chce (verš 11), aby byly užity pod vedením Ducha (verš 3). Apoštol nás takto varuje před vniknutím zlých duchů a lidské domýšlivosti, když udržuje práva Ducha Svatého v Božím shromáždění.

Verše 1-3: Kapitola začíná tím, že jsou udány pravé známky služby skrze Ducha Božího, a tak je nám umožněno odhalit a odmítnout každou službu, která vychází z falešného ducha. Protože byli povoláni z pohanů, korintští věřící byli původně pod vlivem falešných duchů a byli vedeni k velebení němých model a zlořečení Ježíšovi. Nikdo, mluvě skrze Ducha Svatého, by nevedl k velebení model nebo ke snižování Krista. Naopak Duch Svatý chce vždy vést k vyznání Ježíše jako Pána.

Třetí verš není přesně testem k umožnění rozeznávání mezi věřícími a nevěřícími; spíše nám dává prostředky k rozeznávání, zda někdo mluví skrze Ducha Božího nebo skrze falešného ducha. Mít takový test ve dnech, kdy skrze Ducha Božího stále ještě byla dávána zjevení, a proto se ďábel snažil padělat zjevení, mělo zvláštní důležitost (viz 2. Tesalonickým 2,2). Důležitost testu nepřestala, ačkoli zjevení už je úplné, neboť jsme varováni, že v pozdějších dobách někteří budou dbát svádějících duchů, a dále, že tu budou takoví, kteří budou vyznávat, že jsou služebníky Krista, ale ve skutečnosti budou služebníky satana. Takoví mohou být odhaleni podle svého postoje ke Kristu. Žádný, kdo snižuje Krista, není veden Duchem Božím. (Viz 1 Timoteovi 4,1; 2. Kor. 11,13-15.)

Když nás učil rozeznávat, kdy člověk mluví skrze Ducha Božího, apoštol pokračuje a dává nám naučení ohledně božské moci a autority pro vykonávání různých darů ke službě (verše 4 a 5).

Verš 4: Každý, kdo mluví skrze Ducha Svatého, bude vyvyšovat Krista, ale Duch může mluvit skrze velmi různé dary. Nicméně všechny jsou vykonávány v síle a moci **téhož Ducha**.

Verš 5: Nadto různé dary jsou užívány k vykonávání různých forem služby, ale je to **tentýž Pán**, kdo vede v každé službě.

Verš 6: Nakonec vykonávání darů v různých službách povede k různým výsledkům nebo „působením“, ale je to **tentýž Bůh**, jenž působí výsledky v duších.

Takto se učíme, že dary mohou být správně užívány jen v energii Ducha pod vedením Pána a každé pravé dílo v duši je výsledkem Božího působení.

Tyto tři verše, je-li jim správně rozuměno, slouží k napomenutí a zároveň k nápravě tří vážných nepořádků v křesťanstvu. Předně se velmi všeobecně v náboženském světě učí, že pro vykonávání daru je přirozená schopnost, lidská moudrost a výcvik v teologické koleji předchází nutností. Apoštol učí, že pro vykonávání daru v Boží církvi potřebujeme to, co žádná lidská škola nemůže dát a co žádné lidské výdobytky nenahradí. Potřebujeme přítomnost a sílu Ducha. Pod svou mocí On může, a činí tak, užít „*neučené a prosté*“ rybáře, jako byli Petr a Jan, aby plnili vysoké postavení apoštolů a převrátili svět, anebo může užít vysoce vzdělaného muže, jako byl apoštol Pavel. Pýcha člověka je takto dána stranou a vše je vedeno k tomu, aby směřovalo k přítomnosti a moci Ducha Svatého.

Za druhé křesťanstvo tvrdí, že dříve než člověk může vykonávat svůj dar, musí být ordinován člověkem a vyslán ke službě nějakou lidskou autoritou. Apoštol trvá na tom, že pravá služba vyžaduje jen autoritu Pána.

Za třetí: Lidé velmi spoléhají pro dílo v duších na výřečnost, pohybovou přitažlivost, hudbu, zpěv a na jiné metody, které působí na city. Apoštol nám říká, že je to „*Bůh, který působí všechno ve všech*“. Bůh působí **všechno**, co je božské, v **každém**, v němž je nějaké dílo. Apoštol už připomněl těmto věřícím: „*Řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci, aby víra vaše nebyla na moudrosti lidské založena, ale na moci Boží.*“ (1. Kor. 2,4.5)

Takto se učíme, že **moc** pro vykonávání darů není z člověka; je z Ducha Svatého. **Autorita** pro službu není z člověka, přichází od Pána. **Výsledek** v duších není způsoben člověkem, je to Boží působení.

Verš 7: Když apoštol promluvil o božském zdroji všech darů, poučuje nás nyní ohledně různosti darů a jejich rozdělení (verše 7-11). Učíme se, že Duch nesoustřeďuje všechny své projevy v jednom člověku nebo v jedné třídě lidí. Toto naučení kárá význačné zlo křesťanstva, skrze které je zvláštní třída lidí postavena stranou pro službu, a tak je Boží lid rozdělován na klérus a laiky.

Písmo nezná takové rozlišování. Když křesťanstvo dalo stranou Boží pořádek, prakticky říká, že projevy Ducha jsou dány jednomu člověku, který je ordinován, aby předsedal shromáždění. Zde je to „*jeden každý*“, komu jsou dány projevy Ducha.

Nadto jsou tyto projevy Ducha dány „*ke společnému prospěchu*“. Jsou dány ne proto, aby se jednotlivci jimi mohli vyvyšovat, anebo aby obdržel význačné místo mezi Božím lidem, či aby získal osobní vliv nebo výhodu, ale pro společné dobro a užitek všech. Naučení mělo zvláštní význam pro korintské věřící, kteří užívali dary pro to, aby se sami vyvyšovali.

Verše 8-10: Apoštol přistupuje k rozlišení různých darů. Mluví ne tolik o vlastnictví darů, ale o „*projevech*“ nebo užití darů. Takto mluví nejen o moudrosti a známosti, ale o „*slovu moudrosti*“ a o „*slovu známosti*“. „Slovo“ v sobě zahrnuje sdělení moudrosti a známosti pro pomoc druhým.

Moudrost je vlastnictví Božích myšlenek, takže je na vše pohlíženo jako před Bohem a ve vztahu k Bohu a umožňuje to jejímu vlastníku jednat správně v každé zvláštní okolnosti.

Známost je spíše rozumná známost zjeveného Božího slova, takže může být jasně vyhlašováno učení. Víra v tomto oddílu není prostě víra v Krista a evangelium, která je společná všem věřícím; je to spíše zvláštní víra daná některým věřícím, která jim umožňuje pomáhat lidu Páně pozvedáním nad jejich nesnáze, překonáváním odporu a vedením v jejich zmatenosti.

Dary uzdravování byly dary znamení ve spojení s našimi těly. Působení zázraků jiných než uzdravování zahrnovalo rozvinutí moci nad materiálními věcmi a duchovními bytostmi (srovnej s Markem 16,17.18; Sk. 13,11; Sk. 16,18; Sk. 28,5).

Prorocství bylo zjevování duchovní moci v duchovní oblasti a vlastníku umožňovalo udávat Boží myšlenky týkající se přítomnosti nebo budoucnosti. (Srovnej se Sk. 11,28; 1. Kor. 14,3.)

Rozeznání duchů je dar, který, jak jeden řekl, „*znamená schopnost rozhodování ne mezi pravými a falešnými vyznavači Pána Ježíše, ale mezi učním Ducha a učním, které je napodobováno zlými duchy*“ (W. K.).

Různé druhy jazyků mohou být dány jednomu a výklad (překlad) jazyků druhému.

Verš 11: Když před sebou máme různé dary, je nám připomenuto, že některé jsou zázračné, všechny jsou duchovní. „*To vše působí jeden a týž Duch, který rozděluje jednomu každému obzvláště, jak ráčí.*“ Božím pořádkem

pro Jeho shromáždění je různost darů rozdělovaných různým jednotlivcům, vykonávaných jednou vůlí – mocí a vůlí Ducha Svatého. Všechn pravý pořádek ve shromážděních Božího lidu je výsledek toho, že Bůh sám působí uprostřed svého lidu. Křesťanstvo svými lidskými opatřeními, řízenou službou a předepsanými rituály v praxi tento pořádek ignoruje, pokud tak nečiní i v učení.

Verše 12 a 13: Od různých projevů Ducha apoštol přechází k tomu, aby mluvil o sféře, v níž Duch působí. To vede k velmi poťehnanému ukázání pravdy o shromáždění, viděném jako tělo Krista. Podle Božího pořádku věřící nevykonávají tyto dary jako izolovaní jednotlivci, ale jako údy těla Krista a pro dobro celého těla. Apoštol bere za příklad lidské tělo, aby ilustroval některé velké pravdy týkající se Kristova těla. Jako lidské tělo je jedno, a přece se skládá z mnoha údů, jež všechny mají své místo a jsou částí v tom jednom těle, „*tak i Kristus*“. To je krásný způsob předkládání pravdy. Předmětem je církev, ale apoštol neříká: „*tak i církev*“, ale „*tak i Kristus*“. Tělo je Kristovo tělo a zahrnuje Krista a údy. Je to Jeho tělo pro vyjádření Jeho samého. To je v souladu s pravdou, která byla apoštolovi prvně představena při jeho obrácení, když se Pán ptá: „*Proč mne pronásleduješ?*“. Dotknout se Jeho lidu znamená dotknout se Jeho samého, Jeho těla.

Pak je nám řečeno, že církev se skládá z věřících, ať ze Židů nebo z pohanů, pokřtěných v jedno tělo skrze Ducha. Tento křest Duchem, jak víme ze Skutků 1,5 a Skutků 2, byl vykonán ve dni Letnic, když věřící byli skrze dar a přebývání Ducha Svatého spojeni s Kristem, Hlavou v nebi, a jedni s druhými.

Když apoštol představil pravdu o církvi jako tělu Krista, ve zbytku kapitoly užívá funkce lidského těla, aby ukázal praxi, která by měla vyznačovat tělo Krista na zemi. Ukazuje, že jako lidské tělo bylo zřízeno, aby pracovalo jako jeden spojený celek s vyloučením každého nepořádku, tak tomu má být i ve shromáždění.

Verše 14-19: Předně je nám připomenuto, že v lidském těle je **rozmanitost v jednotě**. „*Tělo není jeden úd, ale mnozí*.“ Rozmanitost by byla naprosto ignorována a vznikl by nejvážnější nepořádek, kdyby každý úd zanedbával svou vlastní funkci pro závist vůči údům, které mají možná vyšší funkci. Kdyby si noha začala stěžovat, že není rukou, anebo ucho, že není oko, pak by tělo přestalo normálně fungovat, neboť stěžující si údy přestanou účinně působit pro dobro těla. Takovému nepořádku může být předejito pouze

uznáním, že to je Bůh a ne člověk, kdo „*zřídil údy, jeden každý z nich v těle, tak jak chtěl*“, dává každému jeho určené místo a funkci. Vynikání jednoho údu by dalo stranou tělo. „*Pakli by všichni byli jeden úd*“, nebylo by tu tělo.

Verše 20-25: Apoštol za druhé ukazuje, že tu je **jednota v rozmanitosti**. Zatím co tu je mnoho údů, je tu jen jedno tělo. Ale tato jednota těla by byla velmi ohrožena, kdyby vyšší údy shlížely s opovržením na nižší údy. Už jsme viděli, že závist jednoho proti druhému by porušila rozmanitost; nyní se učíme, že opovrhování by porušilo jednotu. Jestliže oko jedná s rukou s opovržením a hlava opovrhuje nohama, všechna jednota těla mizí. Tento nepořádek může opět být vyloučen jen uznáním přítomnosti a moci Boha, jenž sestavil tělo takovým způsobem, že žádný úd se nemůže obejít bez ostatních údů.

Uznání první pravdy, že tu je rozmanitost v jednotě, zcela vyloučí světský princip klerikalismus, neboť je zřejmé, že v jednom těle si žádný úd nemůže nárokovat přednost, poněvadž každý úd má svou vlastní funkci.

Uznání druhé pravdy, že tu je jednota v rozmanitosti, vyloučí princip nezávislosti. Údy, ačkoli každý z nich má svou speciální funkci, jsou závislé jeden na druhém. Potom pravda o těle Krista je, že žádný věřící nemá přednost a všichni jsou závislí jeden na druhém.

Verš 26: Výsledek je, že „*když jeden úd trpí, trpí spolu s ním všechny údy; a když je jeden úd v slávě, radují se všechny údy spolu s ním*“. Vyjádření tohoto je bezpochyby velkou mírou bráněno rozděleným stavem křesťanstva. Nicméně zůstává pravdou, že údy mají vliv jeden na druhý, poněvadž jsou spojeny jeden s druhým Duchem Svatým, a to, co závisí na Duchu, zůstává, jakkoli velmi naše selhání brání, aby to bylo vyjádřeno. Čím jsme více duchovní, tím více si budeme uvědomovat pravdu, že všichni působíme jedni na druhé. Porušený stav shromáždění oslabil naši duchovní citlivost, ale, jak kdosi řekl: „Vědomě trpíme nebo se radujeme v míře své duchovní síly.“

Verš 27: Apoštol mluvil o velkých principech, které jsou pravdivé o celém Božím shromáždění na zemi, viděném jako tělo Krista. Nyní používá tyto pravdy na místní shromáždění v Korintu. Říká: „*Vy jste tělo Kristovo a jednotlivě jste údy*.“ Neříká: „*Vy jste to tělo Krista*“ /v řečtině chybí člen – p. p./, jak je to chybně přeloženo v Authorised Version, ale: „*Vy jste tělo Kristovo*“, nebo: „*Vy jste tělo Krista*.“ Shromáždění v Korintu nebylo to tělo Krista, ale bylo místním vyjádřením těla, jako tvořící jeho část. Generál mohl říci některým vojákům v daném místě: „Pamatujte, že jste tělesná stráž.“ Neřekne:

„Vy jste **ta** tělesná stráž.“ Neboť oni netvoří celý regiment, nicméně místně regiment představují.

Tak je to dnes stále výsada a odpovědnost všech křesťanů v každém daném místě, aby se shromažďovali prostě jako údy Kristova těla na zemi a jako místní představitelé toho jednoho těla. Skrze Ducha je každý věřící údem Kristova těla a jako takový je odpovědný chodit v souhlasu s touto velkou pravdou, odmítaje být spojen se sektami křesťanstva, které prakticky tuto pravdu popírají. V křesťanstvu je tato velká pravda ignorována shromažďováním křesťanů kolem některého oddaného služebníka nebo u jiných vytváření jednoty k udržování některých částí pravdy. Jediná jednota vytvářená Duchem je jednota Kristova těla, a jediná příslušnost, kterou Písmo uznává, je příslušnost k tomuto tělu.

V této době úpadku se upřímní křesťané pokoušejí vytvořit jednotu křesťanů ustavením jednot pro modlitbu, pro kázání evangelia, pro misijní dílo a pro šíření některých pravd, jako je svatost a příchod Pána. Ale zatím co mnozí jsou hotovi připojit se k těmto jednotám vytvářeným lidmi, jak málo jich opouští různé sekty vytvořené podle lidské moudrosti a uspořádání, aby chodili ve světle té jedné jednoty vytvořené Duchem a aby jednali pod vedením Ducha. A přece Pán nežádá nic více. Nevnučuje našim svědomím nekonečnou rozmanitost shromáždění a jednot, ke kterým bychom se měli připojit, jak to bylo ukázáno, a bylo by krajně neuskutečnitelné pro velkou většinu křesťanů. Pán také nenavrhuje, abychom opustili různé sekty a cestovali na nějaké vzdálené místo, kde bychom se setkali jeden týden v roce, abychom vyjádřili jednotu v Kristu. Kdyby tomu tak bylo, bylo by po nás žádáno, abychom udělali něco naprosto nemožného pro velkou většinu Božího lidu.

Jistě ale Pán hledá, aby Jeho lid v místě, kde je, opustil všechno, co je popřením pravdy. A dále aby se shromažďovali v pravdě o jednom těle, jehož jsou už údy, pokud jsou věřící. Kdosi pravdivě řekl: „To, co Pán žádá, je možné uskutečnit všem bez hluku, bez pompy, je to právě ve svém charakteru a za všech časů.“ Taková stezka je otevřena tomu nejprostšímu a nejchudšímu z Božího lidu. Je pravda, že když někteří mají Bohem danou víru a shromažďují se v některém místě ve světle pravdy o jednom těle, sotva může být o nich řečeno jako o shromáždění v Korintu: „*Vy jste tělo Kristovo,*“ jako kdyby byli představiteli těla Kristova, poněvadž ve dnech úpadku by

bylo nesnadné najít nějakou společnost svatých, která zahrnuje všechny věřící v tom místě. Avšak pro věřící, kteří jsou hotovi za každou cenu jít v poslušnosti vůči Slovu, je stále ještě možné jít spolu ve světle jednoho těla.

Verše 28-30: V závěrečných verších je před nás postavena skutečnost, že Bůh ustanovil „v církvi“ – to jest v církvi jako celku – různé dary. V Epištole Efezským se učíme, že dary jsou dány od Krista, vyvýšené Hlavy těla. V Epištole Korintským se učíme, že Duch Svatý rozděluje dary v církvi na zemi.

Některé z těchto darů byly bezpochyby pro uvedení křesťanství. Takovými jsou dary znamení. Není řečeno ani slovo o tom, že budou pokračovat po celé období církve. Je významné, že dary, po kterých lidé touží, jsou na stupnici umístěny nejnižše.

Verš 31: Dar je něco, co si právem můžeme žádat. Nicméně poněvadž my, podobně jako věřící v Korintu, můžeme snadno zneužívat dary a snažit se použít je k vlastnímu vyvýšení, je nám řečeno, že tu je výtečnější cesta sloužení jednoho druhému. O této výtečnější cestě ihned apoštol začne mluvit.

Kapitola XIII

Apoštol ve 12. kapitole zdůrazňuje svrchovaná práva Ducha Svatého v rozdělávání darů v Kristově těle „jednomu každému obzvláště, jak ráčí“. Ve 14. kapitole jsme vyučováni ohledně vykonávání těchto darů pro vzdělání. V kapitole mezi tím je nám připomenuto, že bez lásky tu nemůže být vzdělání. V Epištole Efezským čteme, že tělo „zrůst ... bere k vzdělání svému v lásce“. Láska je pravý duch služby. Tak jak jeden řekl: „To je to, co nejen dává podnět, nejen prostě dělá, ale v konání slouží.“ Láska jednoho k druhému je princip, který by měl ve shromáždění všechno řídit.

Z tohoto důvodu nám apoštol podává toto překrásné pojednání o lásce. Nadto je nám zde láska představena ve své podstatě, ne přímo láska ve svých činnostech. Láska je činná, a také musí být činná, avšak to, co zde je ukázáno, je pasivní láska – to, co láska je, a méně to, co láska činí.

Apoštol mluvil o darech a v darech jsou stupně, neboť mluví o „lepších darech“. Máme po takových toužit; ale i když to činíme, je tu výtečnější cesta lásky.

Nejprve apoštol důrazně trvá na ceně lásky (verše 1-3); za druhé před nás staví povahu lásky ukázanou ve všech jejích krásných vlastnostech (verše 4-7); a nakonec před nás staví zůstávající charakter lásky jako toho, co nikdy nepřestane v průběhu času, ani nezmizí ve věčnosti (verše 8-13).

1. Nadřazená cena lásky

Aby prokázal nadřazenou cenu lásky, apoštol mluví o třech věcech, kterými se korintští věřící chlubili: o jejich výřečné mluvě; o jejich duchovním vlastnictví; o jejich aktivitách. Ukazuje, že ačkoli se snaží vyvýšit se těmito věcmi, ty nemají v Božích očích cenu, jestliže jejich pohnutkou není láska.

Verš 1: Korintští věřící považovali dar jazyků a přirozenou výmluvnost za velmi velkou věc. Apoštol nás varuje, že je možné mluvit „jazyky lidskými i andělskými“ a nemít lásku. Kde tomu tak je, tam přes výmluvnost a andělská slova se mluvící stane „mědí zvučící aneb zvoncem znějícím“.

Verš 2: Nadto se tito věřící chlubili svým duchovním vlastnictvím. Měli dary a náhled do všech tajemství a vší známosti. Možná že měli víru, která mohla vykonávat velké činy. Neříká, že tyto dary prorocství, známosti a víry jsou ničím, ale **ten**, kdo tyto dary vykonává bez lásky, je ničím. Apoštol nemluví

o víře v Krista, neboť tato víra působí skrze lásku; mluví spíše o víře, která jednotlivci dovoluje překonávat velké překážky a konat velké činy; a říká, že je možné mít takovou víru bez lásky.

Verš 3: Snadno připustíme, že je možné, aby někdo mluvil pěkně bez lásky, aby se chlubil svou duchovní známostí bez lásky, a můžeme takovému poradit, aby mluvil trochu méně a dělal trochu více. Ale apoštol nás varuje, že je také možné dělat mnoho bez lásky. Říká, že lidské dobročinné aktivity se mohou vznést do takové výše, že někdo může dát všechnen svůj majetek k nasycení chudých a své tělo jako mučedník, aby bylo spáleno, a přece pohnutkou nemusí být láska, a tak mu všechny tyto aktivity nejsou k žádnému užitku.

Takto slova bez lásky, známost bez lásky a aktivity bez lásky, zatím co mohou být Bohem užity k vykonání Jeho cílů, nic nepřidají tomu, jenž takto mluví a jedná. Bez lásky nebude ničím a nezíská nic, přes všechna svá slova, své majetky a své aktivity.

2. Povaha lásky

Verše 4 až 7: Když trval na jedinečné ceně lásky, apoštol nyní odkrývá pravý charakter lásky. Prvních osm vlastností lásky ukazuje, že účinek lásky v její povaze je vést k naprostému zřeknutí se svého „já“ s jeho netrpělivostí, nedostatkem ohleduplnosti, žárlivostí, agresivitou, vlastní důležitostí, neslušností, sobectvím a svárností.

„Láska trpělivá jest“. Tělo je vždy netrpělivé, ale láska dokáže dlouho trpět a čekat na Boží čas. Tělesná výdrž je brzy vyčerpaná, láska se neopotřebuje.

Láska je „dobrotivá (přívětivá)“. Tělo i tehdy, když čeká, to často činí v hněvivém a rozmrzelém duchu; ale láska, když čeká, umí zachovat přívětivého ducha úcty k druhým.

„Láska nezávidí“. Tělo vždy hledá místo nad druhými a závidí přízeň nebo postavení dané druhým místo sobě. Láska se umí těšit z poct, udělených druhým, bez závidění.

„Láska není všetečná“. Tělo je agresivní, rychle se snaží dostat do popředí. Láska není sebevědomá, ale spíše nevtíravá a vyčkávající.

Láska „se nenadýmá“. Tělo je často marnivé a naplněné vlastní důležitostí. Láska zaujímá nízké místo ve službě druhým.

Láska „*se nevydává v nic neslušného*“. Tělo, i když je vysoko na sociálním žebříčku, může být hrubé a nevychované. Láska chce vést ty, kteří jsou rodem nejvyšší, stejně jako ty nejnižší, aby byli zdvořilí.

Láska „*nehledá svých věcí*“. Tělo je vždycky sobecké a hledá vlastní zájmy. Láska je nesobecká a nezištná a hledá dobro druhých.

Láska „*se (rychle) nevzpouzí (nerozčiluje)*“. Tělo je vždy nedůtklivé a rychlé k tomu, aby se urazilo a vzpouzelo se proti pohaně. Láska je pomalá k hněvu a nedá se snadno vyprovokovat. Láska ve skutečnosti může být provokována, neboť v této samé Epištole jsme varováni, že je možné provokovat Pána (10,22); ale Pán je pomalý k hněvu, není rychle popuzen k hněvu.

Ve třech vlastnostech, které následují, se dovídáme, že láska nejen vede k sebezapření, ale že má pozitivní zálibu v tom, co je svaté a pravdivé.

Láska „*neobmýšlí zlého (= nepřičítá zlé)*“. Tělo je rychlé k představám o zlu a přičítá zlé pohnutky. Láska nepočítá s tím, že existuje zlo, když tu není zřejmé svědectví.

Láska „*se neraduje z nepravosti*“. Žel, že tělo si libuje v zaměstnávání se zlem. Láska nemá žádnou radost z objevování zla a jeho přivádění na světlo.

Láska „*se raduje pravdě (= s pravdou)*“. Tělo je nesvaté a může nalézt radost v zaměstnávání se zlem. Láska je svatá a nalézá svoji radost v zabývání se pravdou. Láska proto není slepá, neboť zná a cení si pravdu.

Poslední čtyři vlastnosti ukazují pozitivní energii lásky, již je ten, kdo ji vlastní, udržován uprostřed nepřátelského světa.

Láska „*všechno snáší*“. Tělo dokáže snést velmi málo, aniž by ukázalo svůj odpor. Láska může snést všechno, a často v tichosti.

Láska „*všemu věří*“. Tělo je vždy podezřívavé. Láska nepodezřívá a je hotová věřit dobrému, když tu není přímé svědectví o opaku, i když je tu mnohé, co může vzbuzovat pochyby.

Láska „*se všeho naděje*“. Tělo je vždy připravené předpokládat zlo a věřit tomu nejhoršímu. Láska hledí na dobro raději než na zlo a doufá v to nejlepší, přestože mnohé věci se jeví jako beznadějně.

Láska „*strpí (vydrží) všechno*“. Tělo, které přijímá to nejhorší, už nemá naději, a když naděje odešla, není tu síla ke snášení. Láska, která se naděje všech věcí, posiluje toho, kdo ji má, aby vytrval v přítomnosti protivenství a nesháněl.

3. Zůstávající charakter lásky

Verše 8 až 13: Když apoštol vykreslil povahu lásky, oznamuje její trvalost. Láska nikdy nepřestává. Proroctví budou odstraněna; jejich naplnění je přivede ke skončení. Jazyky přestanou s nynějším rozděleným stavem národů. Známost, anebo částečná známost, kterou máme v přítomné době, bude odstraněna. Ta známost, jakou máme nyní, není plná známost, ale spíše něco, co stále získáváme, a proto je jen důkazem naší nevědomosti. Je to jen známost „z částky“. V dokonalém stavu v nebi tato částečná známost provždy pomine. V oné nebeské scéně mohou být pozhnaná ukázání pravdy, ale cokoli tam bude představeno, bude plně známé, v protikladu k našemu přítomnému stavu, ve kterém, ačkoli pravda je plně zjevena, je přece osvojována jen částečně. Ať zde na zemi vníkneme jakkoli daleko do pravdy, vždy to zůstane jen známostí „z částky“. Aby vysvětlil naši přítomnou částečnou známost, apoštol užívá obrazu dítěte, které umí myslet, mluvit a uvažovat jen jako dítě. Když se dítě stane mužem, dětský stav je zanechán. Tak také my, dokud jsme v těchto tělech, jsme nuceni velkou mírou přemýšlet o duchovních věcech v přirozených pojmech, které jsou ve shodě s naším přítomným stavem. Takto, pokud se týká pravdy, vidíme jen v zrcadle, nejasně. V přítomné době jsme jako někdo, kdo se dívá na předměty přes nějaké poloprůhledné zařízení umístěné mezi nás a to, nač hledíme. Potom budeme znát tak, jak jsme známi Bohu. Budeme plně znát pravdu jako celek, nejen z části, ale tak, jak nás zná Bůh.

Nyní zůstává víra, naděje, láska, ty tři, „*ale největší z nich jest láska*“. V dokonalém stavu bude víra proměněna ve vidění, a tak víra skončí. Naděje bude končit v naplnění. Láska jediná zůstane. Víra a naděje jsou velmi dobrými společníky na cestě, ale u brány nebe jejich společnost opustíme. Vejdeme s jednou věcí, s láskou. Tyto verše nicméně mluví o přítomném stavu a říkají nám, že i nyní je láska tou největší vlastností. Musí to tak být, neboť láska je podstatou samého Boha, a proto je láska věčná.

Kapitola XIV

Ve 14. kapitole máme ukázání Božího pořádku pro vykonávání darů ve shromáždění. Dary, jak jsme se dozvěděli, byly rozdělovány Duchem každému člověku k užitku pro všechny (1. Kor. 12,7). Nestačí však obdržet dar. Jestliže má být k užitku pro druhé, jeho užívání musí být božsky řízeno. V této kapitole je shromáždění viděno, jak se shromažďuje na jednom místě (verše 23, 26, 28, 33, 34, 35); a jsme poučováni, jak při takové příležitosti mají být dary vykonávány podle Božího pořádku.

Jsou dva způsoby, kterými může být Boží pořádek dáván stranou: za prvé dovolováním lidského nepořádku a za druhé přijetím lidského pořádku. Korintští věřící zjevně dali stranou Boží pořádek tím, že dovolovali velký nepořádek. Byla tam dokonce opilost při večeři Páně. Kromě toho se zdá, že dary, které jsou znamením danými Duchem Svatým, byly užívány bez vztahu k vůli Pána, byly učiněny prostředkem pro vyvýšení věřících a sloužily jejich vlastní marnivosti.

V křesťanstvu dnes vidíme jen zřídka takové násilné porušení obvyklé slušnosti, jak se to projevovalo v Korintu. Ovšem na všech stranách vidíme shromáždění vyznávajících křesťanů, jak jsou vedena zásadami zcela odporujícími jasným směrnicím Božího slova. V křesťanstvu dnes není tolik lidského nepořádku, jako tomu bylo v Korintu, ale spíše lidského pořádku, který dal stranou božský pořádek. Lidský pořádek je rovněž vážný, ne-li ještě vážnější než lidský nepořádek, neboť neřádné chování uráží i přirozené svědomí a žádá si nápravu, zatím co lidský pořádek může upokojit svědomí a být dovolován, aniž by jeho zlo bylo objeveno.

Abychom si uvědomili vážnost tohoto zla, musíme si vzpomenout, že velmi časně v historii církve se vyznávající množství křesťanů vzdalo velkých rozlišovacích pravd tohoto období. Přítomnost Krista ve slávě jako Hlavy své církve, přítomnost Ducha Svatého na zemi a vytvoření a povolání církve jsou velké pravdy, které byly po odchodu apoštolů téměř úplně ztraceny. Křesťanství se stalo nakvašené židovstvím s tím výsledkem, že upřímní, ale nevědomí lidé se pokoušeli udržet pořádek ustanovením kněžské třídy, odlišující se od laiků podle vzoru židovského kněžství. Lidský pořádek pomocí kléru byl přijat a stále převažuje ve všech velkých náboženských sektách křesťanstva.

Závažnost přijetí tohoto lidského pořádku spočívá v tom, že ignoruje přítomnost a vedení Ducha Svatého. Jsme tak pomalí k tomu, abychom přijali skutečnost, že velkou základní pravdou přítomné chvíle je, že žijeme v době, kdy božská Osoba – Duch Svatý – je přítomen na zemi v zastoupení zájmů Krista, aby utěšoval, učil, řídil, ukazoval nám všechny věci a vedl nás ve vykonávání darů a modlitbě (Jan 14,16-26; 16,13-15; 1. Kor. 12,2; Judy 20). Jestliže jsme se však oddělili v porozumění tělu Krista a přítomnosti Ducha Svatého od každého lidmi vytvořeného systému, který v praxi popírá tyto velké pravdy, můžeme se ptát, zda Písmo skýtá nějaké světlo ohledně způsobu, jak mají věřící jednat, když se shromáždí pro službu slovem?

Čtrnáctá kapitola této Epištoly ukazuje zřetelně, že Bůh nám dal jasně řečené směrnice pro vykonávání služby ve shromážděních svého lidu, když je shromážděn. To, že zásady stanovené v této kapitole nemohou být prováděny v náboženských systémech křesťanstva, jen odsuzuje tyto systémy a činí zjevným, jak daleko se vzdálily od Božího pořádku. Avšak jestliže naše oči byly otevřeny ohledně zla těchto systémů a stojíme stranou od nich, budeme v postavení, v němž je možné pod vedením Ducha Svatého jednat podle Božího pořádku.

Při vykonávání darů skrze Ducha Svatého jsou v této kapitole řečeny tři velké principy:

Předně máme stát (snažit se) o lásku (verš 1).

Za druhé: dary mají být užívány pro vzdělání /budování/ (verše 2-25).

Za třetí: dary mají být vykonávány podle božského pořádku (verše 26-40).

1. Láska jako pohnutka při užívání darů

Verš 1: Udržování lásky, vzdělání a božského pořádku ve shromáždění závisí naprosto na volném působení Ducha Svatého. Apoštol už trval na právech Ducha Svatého ve shromáždění (1. Kor. 12,4-13) a ukázal nám požehnané vlastnosti lásky (1. Kor. 13). Nyní začíná tento nový oddíl, který mluví o vykonávání darů, napomenutím: „*Stůjte o lásku.*“

Kdyby ve shromáždění v Korintu byla v činnosti láska, unikli by mnoha vážným nepořádkům, i kdyby nebyli poučeni o Božím pořádku. Láska, jak apoštol ukázal, vede ke vzdání se sebe. Proto napomenutí k následování lásky je dáno před výzvou, aby si přáli duchovní dary, a směrnicí ohledně jejich užití. Láska zachová pohnutku čistou, a to jak v přání po duchovním

daru, tak i v užití daru. Láska nemyslí na sebe, ale na dobro druhých. Absence lásky u věřících v Korintu způsobila, že užívali dary znamení, tj. uzdravování a jazyků, pro vyvýšení sebe samých. Aby čelil této tendenci, apoštol je napomíná, aby hledali spíše prorokování.

2. Vzdělání – velký cíl užívání darů

Verše 2-4: Napomenutí, aby si žádali daru proroctví, apoštola vede k tomu, aby ukázal, že velkým cílem užívání darů je vzdělání. V celém svém naučení toto drží před námi. Ve 3. verši mluví o „vzdělání, povzbuzení a potěšení“; v 5. verši píše: „aby se vzdělávala církev“; ve 12 verši: „abyste se k vzdělání církve rozhojnili“; a v 26. verši: „všecko to budiž k vzdělání“.

Ten, kdo mluví neznámým jazykem, může mluvit k Bohu o tajemstvích, ale jestliže „nikdo nerozumí“, není tu vzdělání. Pokud by tam nebyl vykladač, jak „láska“, tak i „vzdělání“ by užití jazyků vylučovaly. V protikladu k jazykům ten, který prorokuje, mluví lidem ke vzdělání, povzbuzení a potěšení. To je sotva definice proroctví, ale spíše výsledek prorokování. Když myslíme na proroky Starého zákona, mohli bychom být nakloněni omezit proroctví na předpovídání budoucích událostí. To však byla omezená část prorokova díla i ve starozákonních dnech. Jeho velkým posláním bylo používat Boží slovo na svědomí a srdce pro vzdělání. To je stále používáno jako služba proroka v době křesťanství, a v tomto smyslu dar zůstává. Z místa, které apoštol dává tomu daru v tomto oddílu, můžeme soudit, že je to největší ze všech darů, který zůstává církvi, a také ten nejžádanější.

Verše 5 a 6: Jazyky skutečně měly své místo; ale apoštol se ptá, jaký užitek by mělo mluvit jazyky bez vykladače? Jestliže má být shromáždění vzděláváno, může to být jen mluvením ve zjevení, v známosti nebo v proroctví nebo v učení. Ve dnech apoštolových tu stále ještě byli takoví, kteří mluvili skrze zjevení. Nyní, když je Boží slovo úplné, máme dar zjevení uchován v Písmu. Známost zahrnuje udělování věřícím toho, co už bylo zjeveno. Prorokování je spíše používání pravdy na svědomí, zatím co učení či vyučování je naučení v nějaké zvláštní pravdě.

Verše 7-11: Dále je pro vzdělání nejen nutné udělovat známost, prorokováním používat slovo na svědomí a učit zvláštní pravdy, ale je třeba to činit „jazykem srozumitelných slov“. Nejasnost není duchovnost. Jestliže tu není „rozdílných zvuků“, hudba by nedávala melodii. Jestliže zvuk je „nejistý“,

trubka nezpůsobí u posluchače žádný účinek. Tak může být služba prováděna tak zmateně, že nedává žádný smysl, anebo může být vyjadřována s takovou nejistotou, že nemá na posluchače účinek. Jestliže má služba vzdělávat, musí být vykonávána „*jazykem srozumitelných slov*“ a jistotou výroků Božích. Každý hlas v přírodě má zvláštní význam, a tak i slova mají zvláštní význam. Jestliže užíváme slova, která nedávají posluchači žádný význam, stáváme se prakticky barbary, kteří mluví v nějakém zvláštním žargonu.

Verš 12: Jestliže tedy jsme horliví ohledně duchovních darů, nechť to není proto, abychom se sami vyvyšovali a vynikali nad svými bratry, ale abychom vynikali ke vzdělání shromáždění. Nic, co dává stranou tuto velkou zásadu vzdělávání, nemůže být z Ducha. Tam, kde Duch Svatý nemá překážky, tam vítězí láska, a kde vítězí láska, tam každý projev bude pro vzdělání.

Verše 13-17: Tyto projevy mohou na sebe brát jiné formy než vykonávání určitých darů. Z tohoto důvodu může být, že v prvním verši jsme napomínání, abychom toužili po „*duchovních projevech*“ spíše než po „*duchovních darech*“, jak to je v některých překladech. Tak je ponechán prostor pro každou formu projevu pod vedením Ducha. V těchto verších čteme o modlitbě, zpěvu a děkování, formách služby, které nikdy nejsou nazvány dary. Ale ať je forma projevu jakákoli, má být před našimi zraky vzdělání. Jestliže ve shromáždění má Duch Svatý vedení a láska vítězí, každý projev bude ve formě, kterou budou ti, kdo jsou neučení, schopni rozumně sledovat a připojit své Amen. Obecenství, jehož je Amen vnějším výrazem, bude tak zachováno.

Verše 18-20: Když apoštol odsoudil zneužívání jazyků, neměl za pohnutku žárlivost, neboť sám mluvil jazyky více než oni všichni; ale užíval ten dar na správném místě, před správným posluchačstvem a ke správnému účelu. Ve shromáždění bylo pět slov s porozuměním, aby ostatní byli vyučováni, lepší než „*deset tisíců slov jazykem*“. Ve své zálibě v užívání jazyků Korintští jednali jako děti, které mají potěšení ze všeho, co se předvádí. Apoštol je napomíná, a také nás, abychom nebyli dětmi v porozumění, ale abychom byli nevinní ve všem zlém jako nemluvnata. Máme v sobě tělo, a to dokáže, nezbrání-li tomu Boží milost, užít modlitbu nebo službu k něčemu zlému proti bratrovi. Ale to je, jak kdosi řekl, forma duchovní špatnosti na vysokých místech (výsosti). Proto tedy se snažme o lásku a vzdělání.

Verše 21-25: Apoštol volně cituje z Izaiáše 28,11.12, aby ukázal, že v době selhání Izraele, když proroci bloudili, Bůh k nim mluvil jazyky cizinců. To bylo znamení pro nevěru lidu, který nechtěl slyšet jasné Boží slovo. Tak bylo při uvedení křesťanství vykonávání daru jazyků znamením – ne pro věřící, nýbrž pro nevěřící – a zanechávalo posluchače bez omluvy.

V protikladu k jazykům slouží dar prorokování nejen pro nevěřící, ale i pro věřící. Když se svatí shromáždí na jednom místě, užití jazyků bez vykladače by vedlo nevěřícího nebo neučeného člověka k závěru, že shromáždění se pomátlo. Prorokování naproti tomu usvědčí svědomí nevěřícího, zjeví tajnosti jeho srdce a přesvědčí ho, že je v Boží přítomnosti.

3. Boží pořádek, který má být dodržován při vykonávání darů

Verš 26: Se zřetelem ke svým naučením ohledně udržování pořádku podle Boha, když se scházejí ve shromáždění, se apoštol ptá těchto věřících v Korintu, jak jednali. Dával jim plnou svobodu k modlení, zpěvu, velebení, děkování a prorokování za předpokladu, že všechno bude vykonáváno v duchu lásky a vzdělání. Plně využívali svou svobodu, neboť „*jeden každý*“ byl hotov se účastnit. Nicméně zneužívali svou svobodu, když nejednali „*slušně a podle řádu*“. Svoboda Ducha byla převracena v nevázanost pro tělo. K nápravě tohoto zneužívání nenavrhuje, aby služba jednoho člověka nahradila svobodu, která patří každému. Křesťanstvo toto učinilo a ztratilo svobodu, když se snažilo opravit zneužívání. Apoštol říká: „*Všecko to budiž ke vzdělání.*“ A aby tomu tak mohlo být, předkládá Boží pořádek, zachováváje tak plnou svobodu pro službu a chrání ji před zneužitím.

Verše 27 a 28: Apoštol předně pojednává o jazycích. Jestliže někdo mluví jazykem, ať to jsou „*dva neb nejvíce tři*“, a to jeden po druhém a jeden ať vykládá. Jestliže by tam nebyl vykladač, vykonávání tohoto daru není dovoleno.

Verše 29-31: Jestliže mluví proroci, musí být také jen dva nebo tři, zatím co ostatní rozsuzují. Mluvící i poslouchající mají svou odpovědnost. Posluchači mají posuzovat, zda to, co je mluveno, je z Ducha. Každý mluvící má ponechávat prostor pro druhého, jemuž může být dáno slovo, neboť všichni mohou prorokovat jeden po druhém, takže všichni se mohou učit a být potěšováni. Je tedy jasné, že vše v povaze služby jednoho člověka ve shromáždění je nesprávné.

Verše 32 a 33: Nadto duchové proroků jsou poddáni prorokům, což je výrok, který vylučuje každou myšlenku na nějaké nekontrolovatelné hnutí. S lidmi, kteří mluvili pod mocí démonů, to bylo jinak, neboť to končilo v rozrušení a zmatení. Bůh není původce zmatení, ale pokoje. Jakýkoli výjev zmatku ve shromážděních Božího lidu zcela jistě není od Boha.

Verše 34 a 35: Svoboda pro všechny k prorokování jednoho po druhém ve shromáždění se netýká žen. Ty mají být ve shromážděních tiše. Jejich schopnosti nebo cokoli jiného není bráno v potaz. Tichost na veřejnosti ze strany žen je podle pořádku stvoření i podle zákona. Sféra svobody ženy je v domě. Mluvit na veřejnosti znamená pokrývat se hanbou.

Verše 36-38: Apoštolovy směrnice se uzavírají rozhodným tvrzením, že to jsou příkázání Pána a že jako taková mají všechnu autoritu Božího slova, které přichází nejen ke shromáždění v Korintu, ale ke všem shromážděním Božího lidu. Popírat apoštolovy směrnice znamená odmítat všeobecné použití Božího slova pro církve. Místo církve je, aby byla poddána Božímu slovu a pamatovala, že Boží slovo přichází k církvi a nikoli od ní. Shromáždění jako takové je vyučováno; nemůže učit. Duchovnost kteréhokoli člověka bude viděna v uznání, že věci, které Pavel napsal, jsou příkázáními Pána. Nedbat těchto směrnic znamená nedbat přímých příkazů Pána. Poněvadž tomu je tak, apoštol je velmi stručný a rozhodný ohledně každého, kdo se odmítá poddat. S takovým se nebude přít. Pouze říká: „*Pakli kdo neví, nevěž.*“

Verše 39 a 40: Apoštol shrnuje své instrukce a znovu jim doporučuje, aby prorokovali, ale nezakazuje mluvit jazyky, avšak „*všechno slušně a podle řádu ať se děje*“. Ať už mají duchovní projevy ve shromáždění jakoukoli formu, nechť všichni ti, kteří se účastní, se ptají: „Bude to v lásce, bude to pro vzdělání, bude to podle Božího pořádku?“ Pamatujme si ta tři velká napomenutí v této kapitole:

1. „*Stůjte o lásku.*“ (verš 1)
2. „*Všecko to budiž ke vzdělání.*“ (verš 26)
3. „*Všecko slušně a podle řádu ať se děje.*“ (verš 40)

Kapitola XV

Kapitolou 15 přicházíme ke třetímu hlavnímu oddílu Epištoly. V prvním oddílu máme kříž Krista, vylučující moudrost světa, uvolněnost těla a klanění se démonům (kapitoly 1-10). Ve druhém oddílu vidíme svobodné působení Ducha Svatého, udržující pořádek v Božím shromáždění (kapitoly 11-14). Třetí oddíl před nás přivádí vzkříšení Krista, triumfujícího nad smrtí a hrotem, a otevření cesty k dokonalému stavu, kdy Bůh bude všechno ve všech.

Je zřejmé, že v Korintu nejen dovozovali mravní uvolněnost a nepořádek ve shromáždění, ale že tam také byl v učení blud závažného charakteru, neboť někteří mezi nimi říkali, že „*není vzkříšení mrtvých*“ (12. verš). Tento blud byl bezpochyby výsledkem jejich nízkého mravního stavu. Postupování zla, jak je viděno v tomto shromáždění, je vážné a poučné. Předně tam byly zlé věci v každodenním životě; za druhé tam byl nepořádek ve shromáždění; za třetí tam bylo falešné učení. Jedno zlo vede k druhému. Mravní uvolněnost otevírá dveře tělu a popírá kříž. Nepořádek ve shromáždění vede ke klerikalismu a lidskému pořádku a ignoruje Ducha. Blud v učení otevírá cestu pro nepřítel, aby podkopával základy naší víry a útočil na Osobu Krista.

Je důležité všimnout si, že není řečeno o těch, kteří šířili tento blud, že by popírali nesmrtelnost duše, ale stavěli se proti pravdě, že tělo bude vzkříšeno. Vzkříšení učí, že co je mrtvé, je opět přivedeno k životu. Musí to být proto použito na tělo, neboť umírá tělo, nikoli duše. Takto čteme, že „*mnohá těla zesnulých svatých vstala*“ (Matouš 27,52). Nadto je možné, že ti, kteří toto zastávali, tvrdili, že tento blud nemá v úmyslu kazit evangelium nebo dokonce popírat, že Kristus vstal. To však byl hrozný výsledek a toto bylo cílem satana.

Aby se postavil této dáblově léčce, apoštol ukazuje, jak se tento blud dotýká evangelia (verše 1-11), jak útočí proti Osobě Krista a těm, kteří v Něho věří (verše 12-19). Potom ukazuje některá pozitivní požehnání, která vyplývají ze vzkříšení Krista (verše 20-58).

Verše 1 a 2: Poněvadž toto popírání vzkříšení podkopává evangelium, apoštol nejprve těmto věřícím připomíná evangelium, které kázal, které přijali a ve kterém stáli v požehnání před Bohem a skrze které byli spaseni. Avšak přidává slova „*leč byste nadarmo uvěřili*“, neboť jestliže není vzkříšení,

zjevně uvěřili mýtu. Avšak apoštol ukazuje ve vsunuté poznámce, že skutečnost jejich víry bude prokázána tím, že budou pevně držet slova, která jim oznámil v dobré zvěsti.

Verše 3 a 4: Bezprostředně nato shrnuje dobré poselství pod tři body. Předně: „*Kristus umřel za hříchy naše podle písem.*“ To před nás ставí Kristovo velké dílo smíření pro celý svět, předpověděné v celém Písmu, neboť zákon je vyjadřuje v obrazu, Žalmy je předkládají dle zkušenosti a proroci je oznamují prorocky. Za druhé: Kristus byl pohřben, což je úplné svědectví o Jeho smrti a vážná skutečnost, že všechny Jeho svazky s člověkem podle těla jsou přerušeny. Za třetí: „*Vstal z mrtvých třetího dne podle písem.*“ To je věčné svědectví o tom, že moc smrti je zlomena, ďábel je poražen a Bůh je oslaven.

Apoštol starostlivě poznamenává, že evangelium, které kázal, „*přijal*“, jak to známe z jiné Epištoly, „*skrze zjevení Ježíše Krista*“ (Galatským 1,12). Zavrhnout jeho evangelium tedy znamená zpochybnit zjevení Ježíše Krista a autoritu Písma.

Verše 5-10: Když předložil evangelium, které kázal, v němž vzkříšení má životně důležité místo, dotvrzuje pravdu o vzkříšení Krista tím, že ukazuje na různé svědky, kterým se Kristus zjevil, poté co vstal z mrtvých. Jak víme, jsou i jiní svědkové, jako Marie a ti dva jdoucí do Emaus. Ale apoštol je veden k tomu, aby vybral ty svědky, kteří kvůli své službě nebo počtu mají zvláštní důležitost jako svědkové. Předně byl vzkříšený Kristus viděn Kéfasem, apoštolem, který první kázal evangelium Židům a byl použit, aby otevřel dveře milosti pohanům. Za druhé se zjevil dvanácti, kteří Ho doprovázeli na zemi. Za třetí byl viděn ve vzkříšení pěti sty najednou. Za čtvrté se zjevil Jakubovi, apoštolovi, který měl vedoucí místo mezi židovskými věřícími v Jeruzalémě. Za páté byl viděn všemi apoštoly, když na konci čtyřiceti dnů byl přijat do nebe. Za šesté byl jako vzkříšený člověk ve slávě viděn naposledy ze všech apoštolem Pavlem, který byl pronásledovatelem Krista a Jeho lidu, ale který byl určen ke kázání pohanům. Apoštol s radostí přiznává, že to bylo z Boží milosti, že se nalézá mezi svědky vzkříšení Krista, a jestliže jako apoštol pracoval hojněji než oni všichni, že i to bylo skrze Boží milost.

Verš 11: Takto ať to bylo skrze Pavla nebo velkou společnost, která viděla Krista, evangelium, které bylo kázáno a kterému Korintští uvěřili, má svůj klíčový kámen /oblouku – pozn. př. / ve vzkříšení Krista.

Verše 12-19: Jestliže tedy tváří v tvář takovému svědectví je nemožné popřít, že Kristus je vzkříšen, jak se mohli někteří odvážit říkat, že „*není vzkříšení mrtvých*“? Poněvadž ale, žel, byli takoví, apoštol pokračuje a ukazuje vážné důsledky tohoto bludu. Předně, ať už ti, kteří přinášeli tento blud, věřili čemukoli, byl to útok na Osobu Krista, neboť jestliže není vzkříšení mrtvých, pak Kristus nevstal. Za druhé: Jestliže Kristus nebyl vzkříšen, kázání je bajkou a je marné. Za třetí: Jestliže kázání je marné, víra posluchačů je bezcenná, poněvadž uvěřili něčemu, co bylo chybné. Za čtvrté: Jestliže kazatelé, kteří vyznávají, že přicházejí od Boha, káží bajky, jsou to „*křiví svědkové Boží*“. Za páté: Ti, kteří svou víru obracejí k tomu, co je marné, jsou ještě ve svých hříších. Za šesté: Jestliže ti, kteří jsou ve svých hříších, zesnou, musejí zahynout. Za sedmé: Jestliže vzkříšení je bajka, pak ti, kteří žijí a vyznávají je, jsou nejubožejší ze všech lidí, neboť ve víře ve vzkříšení se vzdali přítomného světa a nemají nic pro budoucnost.

Takto apoštol ukazuje, že tento osudný blud zneuctil Krista, zavrhl kázání jako bajku, učinil víru posluchačů neužitečnou, kazatele falešnými svědky, ty, kteří zesnuli, těmi, kteří zahynuli, a živé věřící těmi nejubožejšími.

Verš 20: Když apoštol ukázal vážné důsledky, které musejí vyplývat z tohoto bludu, pokračuje a v protikladu k tomu ukazuje požehnané výsledky vyplývající z velké pravdy, že „*vstal z mrtvých Kristus*“. Kristus, vzkříšený z mrtvých, je „*prvotina těch, kteří zesnuli*“. Jeho vzkříšení je vskutku zárukou, že všichni budou vzkříšeni: spravedliví, aby přišli do svého konečného požehnaní, a nespravedliví na soud (Skutky 17,31). Zde však je Jeho vzkříšení zárukou vzkříšení těch *Jeho*, kteří zesnuli. Jejich vzkříšení bude podle vzoru Jeho vzkříšení, vzkříšení z (*prostřed*) *mrtvých*. U zlých nebude vzkříšení z mrtvých – vzkříšení, v kterém někteří jsou vzati ze smrti, zatím co druzí jsou ponecháni – bude to prostě zničení smrti s výsledkem, že všichni, kteří jsou v hrobech, okamžitě vstanou.

Verše 21-23: Apoštol pak ukazuje, že jestliže smrt přišla skrze člověka, tak je také i vzkříšení přineseno skrze člověka. Existují dvě rodiny lidí, charakterizované jejich příslušnými hlavami. Všichni ti, kteří jsou spojeni s Adamem, umírají. Všichni, spojení s Kristem, budou oživeni. Kdosi pravdivě řekl, že „všichni“ v Adamově případě zahrnuje celé lidstvo, zatím co „všichni“ v případě Krista se nutně vztahuje jen k Jeho rodině. Následující verš, který mluví o pořádku vzkříšení, velmi jasně ukazuje, že jsou míněni Kristus a jen ti, kteří

jsou Kristovi. Kristus byl vzkříšen jako prvotina, nejde tedy o vzkříšení mrtvých, ale těch, kteří jsou vzkříšeni z prostřed mrtvých. Toto vzkříšení Jeho lidu se uskuteční „*při příchodu jeho*“ a jistě bude zahrnovat všechny starozákonní svaté, neboť i oni jsou „*Kristovi*“, i když apoštol, když psal korintskému shromáždění, má více na mysli církev.

Verše 24-28: Aniž by se zmiňoval o vzkříšení zlých, apoštol náhle přechází od vzkříšení těch, kteří jsou Kristovi, na konec Kristova pozemského království. Tento konec bude dosažen, až každá protivící se vláda a autorita a moc bude zrušena, když každý nepřítel bude potřen a když poslední nepřítel, smrt, bude zahlazen. To ve skutečnosti zahrnuje, i když o tom není zvláštní zmínka, vzkříšení a soud mrtvých.

Velký cíl Kristova království bude přivést celý vesmír do poddanosti Bohu. Poněvadž stvoření bylo poddáno jedním člověkem pod hřích a smrt a moc ďábla, tak každý nepřítel bude mít co činit s jedním Člověkem, Kristem, a vše bude přivedeno do poddanosti Bohu. „Konec“ zde není prostě konec přítomného věku jako v Matouši 13,39.49. Konec přítomného věku uvádí království Krista. Zde konec vyznačuje závěr království a začátek věčného stavu, nová nebesa a novou zemi, v nichž přebývá spravedlnost. Druhá část verše 24 a verše 25 a 26 popisují charakter Kristovy vlády, jejímž posledním činem bude zkažení moci smrti.

Potom, až s každým zlem bude spravedlivě naloženo, Kristus předá království Bohu, Otcí. Celý oddíl se dívá na Syna, který se stal člověkem, aby vykonal Boží vůli a uvedl celé stvoření do poddanosti Bohu. Aby vykonal tento velký cíl, Bůh svěřil Synu, který se stal člověkem, univerzální moc. Když svou velkou královskou mocí přivede vše do poddanosti Bohu, Otcí, stále zůstane poddaným člověkem, jako byl na této zemi, aby Bůh byl všechno ve všech. Syn nepřestává být Bohem a jedno s Otcem – stejně tomu bylo, i když byl na zemi, ale „Kristus zaujme své místo jako Člověk, Hlava celé vykoupené rodiny, jsa zároveň Bůh požehnaný navěky, jedno s Otcem“ (J.N.D.). Není řečeno: aby Otec byl všechno ve všech, ale aby Bůh – Otec, Syn a Duch Svatý – byl všechno ve všech. Jaký požehnaný to bude svět, když v nových nebesích a na nové zemi bude Bůh předmětem všech a mravně vyjádřen ve všech. Neboť není toto snad význam těchto slov, která jsou tak jednoduchá ve své řeči, ale tak hluboká ve svém významu?

Verše 29-32: Je dobré poznamenat, že verše 20-28 tvoří vsuvku, ve které apoštol, počna od velké skutečnosti Kristova vzkříšení, naznačuje jeho daleko sahající účinky ve spojení s Jeho lidem, s královstvím a s koncem času dále až do nových nebes a nové země, kdy Bůh bude všechno ve všech. Když ukázal daleko sahající výsledky vzkříšení, apoštol opět navazuje na sled svých důkazů z veršů 18 a 19. V těchto verších dokázal, že jestliže není vzkříšení, pak ti, kteří zesnuli, zahynuli, a věřící, kteří ještě žijí, jsou nejubožejší ze všech lidí. Nyní klade ve spojení s těmito dvěma třídami dvě otázky. Předně: *Jestliže ti, kteří zesnuli, zahynuli, „co budou dělat ti, kteří se křtí za mrtvé? Jestliže mrtví vůbec nevstávají, proč se za ně křtí?“* Křest je obraz smrti a zahrnuje v sobě, že ten, kdo se křtí, přijímá místo, do kterého Kristova smrt klade věřícího ve vztahu k tomuto světu. Kristus svou smrtí a věřící, kteří zesnuli, už přerušili svá pouta k tomuto světu. Křtem my, kteří žijeme, se obrazně ztotožňujeme s Kristem a se zesnulými věřícími v jejich smrti tomuto světu. Jak nesmyslné je to dělat, jestliže mrtví nevstávají.

Za druhé pokračuje ve svém důkazu z 19. verše, že jestliže není vzkříšení, pak my, věřící, jsme ze všech lidí nejubožejší, a ptá se: *„Proč i my nebezpečenství trpíme každé hodiny?“* Jaké bláznovství je riskovat smrt, jestliže není vzkříšení. Pak se odvolává na svůj život utrpení, který žil pro Krista, a aby svatí s ním mohli sdílet jeho radost v Kristu. To ho ustavičně stavělo tváří v tvář násilné smrti, takže v duchu své mysli denně umíral. V Efezu bylo protiventství tak prudké, že pochyboval o svém životě (2. Kor. 1,8). Lidé se chovali jako divoká zvířata a tak, obrazně řečeno po způsobu lidí, v Efezu bojoval s šelmami. Ale jaký smysl mělo snášet všechna tato utrpení a uvádět svůj život do nebezpečí, jestliže mrtví nevstávají? Jestliže není vzkříšení, nebyl by moudřejší, kdyby jednal podle zásad těch, kteří říkají: *„Jezme tedy a pijme, neboť zítra zemřeme.“*?

Verše 33 a 34: Když se apoštol díval na věci z mravního hlediska, viděl, že za falešným učením byl zlý praktický život. Falešné názory mohou být vskutku výsledkem nevědomosti způsobené spojením se systémem falešného učení. Ale když duše, která byla ve světle pravdy, si přisvojí vážný blud, který popírá velkou základní pravdu křesťanství, všeobecně shledáváme, že za zlým učením je zlá praxe, a ve spojení se zlou praxí budou světská spojení, která porušují dobré mravy. Proto apoštol apeluje na tyto svaté, aby *„procítili ke konání spravedlnosti a nehrěšili“*. Nadto tato povolnost vůči vlastním žádostem a světská spojení jen dokazovaly, jak málo znali Boha. Někteří vskutku neměli známost Boha. To byla jejich hanba.

Verše 35-41: Když apoštol ukázal praktický život věřícího, jenž, ovládnán pravdou o vzkříšení, zaujímá místo mimo svět, obrací se nyní proti rozumářské námitce některých, kteří se ptali: „*Jak vstanou mrtví? V jakém pak těle přijdou?*“ Ten, kdo klade takové otázky, dokazuje, že je pošetilec, jenž měří všemohoucího a nadevše moudrého Boha lidskými omezeními a zavrhuje všechno, co neumí vysvětlit. Apoštol kárá tuto pošetilost a připomíná namítajícímu jeho vlastní konání: „*Co ty rozsíváš, nebývá obživeno, leč umře. A co (ty) rozsíváš, ne to tělo, které potom vyroste, rozsíváš, ale holé zrno, jaké se trefí, pšenice neb kterékoli jiné.*“ Ty provádíš setbu, „*Bůh pak dává jemu tělo, jak ráčí.*“ Člověk může vložit semeno do země, ale nemůže je přivést k vzrůstu, a tím méně mu může dát tělo podle své libosti.

Před vzkříšením musí přijít smrt. Smrt je rozklad, ale smrt není naprosté zničení. Semeno jako takové zemře, aby vyrostla rostlina. Kdosi řekl: „Není pochyb o tom, že tu je zárodek nebo princip života: ale co o tom ví ten, kdo vznáší námitku? Jestliže je s tím naprosto neobeznámený už u pouhého semene, je v postavení, aby mohl rozebírat jak to je s tělem?“ Víme, že rostlina přichází ze semene, ale nevíme jak. Proto nám apoštol neříká, jak je tělo vzkříšeno, ačkoli kárá bláznovství těch, kteří popírají vzkříšení těla, protože nemohou pochopit, jak se to může stát.

Ve světě rostlin jsou skutečně rozdílná těla; každé semeno má své vlastní tělo, a to Bohem dané tělo. Ve světě živočichů jsou těla lidí, zvířat, ryb a ptáků. V hmotném světě jsou nebeská těla a zemská těla a v nebeských tělech jsou rozdíly, neboť slunce, měsíc a hvězdy se liší ve slávě.

Verše 42-44: Jestliže už jsou takové rozdíly v tělech v přírodním a hmotném světě, potřebujeme ještě klást otázky, když přece je obrovský rozdíl mezi našimi přítomnými těly a těly, která budeme mít ve vzkříšení? Apoštol se takto chápe příležitosti dané bláznovstvím těchto rozumářů, aby nám představil charakter vzkříšení těla a stav vzkříšení. V protikladu k našim přítomným tělům bude tělo vzkříšení neporušitelné, slavné, mocné a duchovní. Věřící nebudou duchové bez těl, ale ve vzkříšení obdrží duchovní těla, jakkoli málo dokážeme v přítomnosti svou omezenou myslí chápat jak duchovní existenci, tak i duchovní tělo. Uznáváme, že tu je tělo zcela vhodné pro podmínky přítomného života na zemi. A tak víme, že věřící budou mít duchovní tělo naprosto vhodné pro nebeské podmínky.

Verše 45-50: Pro důkaz těchto velkých pravd se apoštol obrací k Písmu. Říká: „*Tak je i psáno.*“ Cituje z 1. Mojžíšovy 2,7 a připomíná nám, že první člověk,

Adam, se stal živou duší. Ale první Adam, jak víme, je předobraz toho, který měl přijít – „*posledního Adama*“, Krista – jenž je Hlava nové rodiny, která nebude už nikdy nahrazena jinou hlavou a jinou rodinou. Poslední Adam je „*oživující duch*“, Ten, jenž ve vzkříšení mohl dechnout na své učedníky a říci: „*Přijměte Ducha svatého.*“ (Jan 20,22) Ale přirozené přichází před duchovním a první člověk je zemský, učiněný z prachu země; druhý člověk je z nebe. A poněvadž jsme nesli obraz zemského, tak my, křesťané, poneseme obraz nebeského. Zde apoštol nemluví o křesťanovi, že vyjadřuje charakter Krista, takže i nyní jsme proměňováni v týž obraz od slávy k slávě (2. Kor. 3,18), ale o plném připodobnění k obrazu nebeského, když budeme mít svá těla vzkříšení. Je zřejmé, že tato přítomná, křehká těla z masa a krve, která jsou náchylná k porušení, nemohou zdědit království Boží s jeho neporušitelností.

Verše 51-55: Když je tomu tak, pak vyvstává otázka, jak a kdy obdržíme tato duchovní a neporušitelná těla, když někteří věřící žijí na zemi a někteří zesnuli. Apoštol odpovídá na tyto otázky vyhlášením tajemství, jedné z Božích pravd, které nemohly být známé, dokud nebyly Jeho lidu zjeveny. Takto se učíme, že ne všichni věřící projdou smrtí: „*Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměnění budeme.*“ Starozákonní svatí, jako Job, skutečně věděli o vzkříšení mrtvých, ale nevěděli nic o tomto velkém tajemství, že přirozená těla žijících svatých budou proměněna v duchovní těla, aniž by tito prošli smrtí. Jaký důkaz o mocných účincích smrti Krista, která tak úplně vyhověla trestu smrti pro věřícího, že může být proměněn k obrazu nebeského, aniž by prošel smrtí!

Ale i když všichni neprojdeme smrtí, „*všichni proměnění budeme*“, jak spící, tak žijící svatí. Tato velká proměna se stane „*hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme*“. Když je mluveno o posledním zatroubení, apoštol patrně naráží na konečný akt zrušení římského tábora, když se vydávali na pochod, obraz, kterému v té době dobře rozuměli. V okamžení toto tělo, které je náchylné k porušení, oblékne neporušitelnost, a toto tělo, které je smrtelné, oblékne nesmrtelnost. Při pohledu na tento mocný triumf nad mocí smrti můžeme skutečně říci s Izaiášem: „*Pohlčena jest smrt ve vítězství.*“ (Izaiáš 25,8) Jak velká je ta moc, která z každého místa této země, kde v průběhu dlouhých věků odpočíval prach svatých, kteří zesnuli, ať skrze mučednickou smrt nebo přirozeným úpadkem, mrtvé vzkřísí a společně s žijícími svatými je proměněn v obraz nebeského! A to v okamžiku času, „*rychleji, než to mysl dokáže poznat nebo oko rozlišit*“.

Když se díváme zpět na dlouhou, smutnou historii padlého světa, vidíme, že stín smrti je nade všemi. Při pohledu kupředu k té velké události může věřící říci: „*Kde je, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?*“ – slova užitá prorokem Ozeášem, když zaznamenává Hospodinovo zaslíbení: „*Z ruky hrobu (šeolu) vyplatím je, od smrti vykoupím je: Kde je, ó smrti osten tvůj, kde, ó hrobe (šeole), zkažení tvé?*“ (Ozeáš 13,14 – přel.)

Verše 56 a 57: Apoštol nám připomíná, že „*osten smrti jest hřích, a moc hříchu je zákon*“. Bůh nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista, jenž nesl osten, když byl učiněn hříchem na kříži, a „*vykoupil nás ze zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím*“ (2. Kor. 5,20; Gal. 3,13). S blažeností pravdy, naplňující jeho duši, apoštol propuká v chválu Bohu.

Verš 58: Proto na základě mocného vítězství, které Kristus dobyl svou smrtí a o kterém je podáno svědectví Jeho vzkříšením, a plné blaženosti, do které vejdemo v okamžení, budme pevní v držení pravdy, nepohnutelní vůči všem útokům nepřítele a vždycky se rozhojňující v díle Pána, vědouce, že každá námaha či utrpení budou mít slavnou odpověď a nebudou marné.

Kapitola XVI

Když apoštol dovršil hlavní úmysl své Epištoly pojednáním o mravní uvolněnosti, o nepořádku ve shromáždění a o bludném učení, končí udělením některých praktických napomenutí ohledně dávání a informací o svých cestovních plánech a o plánech jiných služebníků Pána.

Verše 1-4: V prvních čtyřech verších mluví o „sbírce na svaté“. Můžeme správně mít sbírky, abychom vyšli vstříc potřebě služebníků obdarovaných Pánem, od nichž přijímáme duchovní pomoc. Jsou ale doby, kdy je také nutné mít sbírky pro chudé stáda. Zvláštní potřeba svatých v Jeruzalémě byla v té době takovou věcí. V tomto městě byl velký počet svatých, kteří trpěli pronásledováním, a bylo tam pravděpodobně mnoho vdov a sirotků. Z Epištoly Židům se také učíme, že strpěli uloupení svých statků. Z Jeruzaléma vyšlo evangelium k pohanům. A protože pohané, kteří se obrátili, obdrželi duchovní věci, bylo jen správné, aby dávali své časné věci. Tato sbírka se měla konat pravidelně, když každý dal stranou podle toho, jak mu Bůh dal prospěch.

Protože to byla jejich sbírka, měli svobodně určit své správce. Apoštol, který byl dobře známý svatým v Jeruzalémě, je chtěl doporučit svým dopisem. Pokud by to bylo vhodné, aby apoštol šel do Jeruzaléma, pak delegáti z Korintu ho budou doprovázet.

Verše 5-9: V souvislosti se sbírkou apoštol mluvil o návštěvě shromáždění v Korintu. Nyní se opět zmiňuje o této navrhované návštěvě a říká jim, že pro přítomnou dobu ji odsunul. S velkou milostí a moudrostí jim neříká důvod. Ve druhé kapitole Druhé epištoly, když v jejich pokání viděl účinek tohoto svého prvního listu, cítí se volný říci jim do podrobnosti, proč k nim nemohl přijít. Nicméně jim říká, proč mešká v Efezu, městě, z něhož píše: byly mu tam otevřeny velké dveře, které byly účinné v požehnání, a bylo tam mnoho protivníků. Jestliže Pán otevře dveře, ďábel jistě probudí mnoho odpůrců. Apoštolovy plány nebyly ovládány protivníky, ale Pánem, jenž držel dveře otevřené.

Verše 10 a 11: Nicméně Timoteus je může navštívit, a proto jim ho apoštol doporučuje způsobem velmi dobře odpovídajícím okolnostem. Timoteus byl zjevně bázlivé povahy, takže měli dát pozor, aby jednali takovým způsobem, aby u nich byl bez strachu. Kromě toho byl mladý, ale neměli jím kvůli

tomu opovrhovat. Mohlo tu být větší doporučení než skutečnost, že nejen konal dílo Pána, ale konal je v témž duchu jako apoštol? Byl tím, kdo už prováděl napomenutí dané korintskému shromáždění: „*Následovníci moji buďte, jako i já Kristův.*“ (1. Kor. 11,1)

Verš 12: Ačkoli se apoštol snad necítil volný k tomu, aby v té době navštívil Korint, neznamenal to, že to bylo špatné pro jiného služebníka Páně, aby toto shromáždění navštívil. Apoštol zjevně soudil, že Apollo by mohl shromáždění pomoci, a tak „*ho velmi prosil, aby šel k vám.*“ Avšak Apollo v té době nebyl té vůle, a tak apoštol, když vyjádřil své přání, nechává služebníka Páně volného, aby jednal před svým Mistrem.

Verše 13 a 14: Korintští neměli být závislí na služebnících Pána. Proto ať služebníci přijdou nebo odmítnou přijít, Korintští svatí jsou napomínáni, předně aby bděli. Stále aktivní odpůrce vyžaduje stálou bdělost. Za druhé měli pevně stát ve víře. Útokům falešného učení může být čeleno jen tím, že pevně stojíme v celém okruhu pravdy. Za třetí bdít proti protivníkovi a pevně stát ve víře vyžaduje, aby sobě počínali zmužile. Žel, že mnozí v Korintu jednali tělesným způsobem, a tak dokazovali, že duchovně jsou jen děťátka, když měli být dospělými. Za čtvrté, zmužilé počínání vyžaduje, aby byli silní, a to znamená, jak apoštol říká v jiné Epištole, že se mají „*zmocnit v milosti, která jest v Kristu Ježíši*“ (2. Tim. 2,1). Za páté se duchovní síla ukazuje v lásce. Apoštol proto dodává: „*Všechny věci vaše ať se dějí v lásce.*“ Žel, že mnoho věcí, které se dějí ve spojení s Božím shromážděním, může být naprosto správných, a přece se zcela chybnou pohnutkou, protože chybí láska.

Pokud se týká těchto svatých v Korintu, velmi se vyznačovali bezstarostností místo bdělosti; místo aby pevně stáli ve víře, někteří spekulovali a dokonce i popírali základní pravdu týkající se vzkříšení; místo aby se ukazovali jako muži, upadli do cest světa; vyznačovala je spíše slabost než síla a sobectví místo lásky. Pro nás je dobré, když si vezmeme tato napomenutí k srdci.

Verše 15-18: Následuje jiné důležité napomenutí ve vztahu ke třídě služebníků, kteří jsou velmi pořízeně popsáni jako ti, kteří „*se ve službu svatým vydali*“. Nebyli to nutně muži obdařeni dary, jako je kázání nebo učení, které byly pro celou církev a snad by jim daly význačné místo před ostatními. Představují však cennou třídu služebníků, kteří se v místě správným způsobem věnovali službě lidu Páně. Je tu nebezpečí, že takoví budou přehlíženi

ve prospěch těch, jejichž aktivity je přivádějí více na veřejnost. Proto tu je napomenutí, aby takové uznávali a jim byli poddáni jako i každému, kdo je zapojen v díle a práci. Apoštol sám takové uznává jako ty, kteří doplnili, co chybělo na straně korintského shromáždění. Slova, která následují, se zdají ukazovat, že to nebyla časná pomoc, ale duchovní osvěžení. To je potvrzeno Druhou epištolou, z níž se učíme, že apoštol odmítl všechnu časnou pomoc z tohoto shromáždění (2. Kor. 11,9.10).

Verše 19 a 20: Shromáždění v Asii posílají svůj pozdrav. Akvila a Priscilla, s nimiž se apoštol prvně setkal v Korintu, posílají zvláštní pozdravy spolu se shromážděním, které se scházelo v jejich domě. Korintští se měli navzájem pozdravit polibkem, který vyjadřuje bratrskou lásku; ale tento obvyklý způsob pozdravu se měl dít ve svatosti.

Verše 21-24: Apoštol připojuje pozdrav svou vlastní rukou, což je jistým znamením, že dopis diktoval (2. Tes. 3,17). Dodává vážná slova varování, která nalezneme jen v této Epištole: „*Jestliže kdo nemiluje Pána Ježíše Krista, ať je anathema. Maranatha.*“ Jsme poučeni, že význam těchto slov je: „... ať je prokletý. Náš Pán přijde.“ To by ukazovalo, že příchod Pána snad zjeví vážnou skutečnost, že jsou někteří, kteří zaujímali své místo mezi lidem Pána, ale kteří nikdy nebyli skutečně dotčeni Jeho láskou, a proto nemají lásku pro Něho. Tak dokazují, že nepatří Pánu. Apoštol si přeje, aby milost Pána byla se svatými v Korintu, a končí tím, že je ujišťuje o své lásce k nim ke všem. Avšak nebyla to pouhá lidská láska, ale láska „v Kristu Ježíši“. Jakkoli věrně jim psal, láska byla pohnutkou. Tak vykonával své vlastní napomenutí k nim: „*Všechny věci vaše ať se dějí v lásce.*“

Poznámky:

Poznámky:

Poznámky:

Poznámky:
